

1940

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν».

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 47^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

*Αγροτικό (τό) σπίτι	265
*Αζώο (δ) φυλακισμένος (με 4 εικόνες)	96
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :	
*Αγγελική Πάλλη, 67.—*Αγνωστή (ή) στρατιώτισσα, 163.—*Αδελφή (ή), 15.—*Αμυνα, α, 452.—*Ανοξιάτικη, 175.—*Απογραφή (ή), 417.—*Αποποκράτικη, 131.—*Αρμυρική (ή) και τό Κράτος, 22.—*Διαπλασσοπούλα (τά) της Θεσσαλονίκης, 227.—Εικόνα η (ή) του Ίσποκράτη, 307.—*Εκατόχρονα (τά) του γ γραμματισμού, 95.—*Ελληνικό ταξίδι, 188.—*Εν άρχαίο γραμματικόν, 31.—*Ένα βιβλίο για τη Σύρο, ο, 395.—*Ένας λιποτάκτης, 59.—*Εξητάχρονα (τά) α στήν Πάτρα, 247.—*Ζαναμπέτης (δ), 371.—*Ζωή (ή) μέ με τον πόλεμο, 460.—*Θεοφραστος, 119.—*Ίσποκράτης (δ), 299.—*Ιστορία της «σελίδος» μας, 235.—*Ιστορική (ή) θεογραφία, 379.—*Και τα φυτά είναι... Εἶσαδα, 263.—*Καλλιφρόνη Παρρέν, 75.—*Μία Φιλανδή Έλληγνίδα, 147.—*Μία ὄρσεια ἀσχολία, 408.—*Μία ὄρσεια fit βραδυά, 425.—*Πάγος (δ), 327.—*Παναγία (ή), 335, 35.—*Παπαγάλος (δ) 337.—*Παπαντωνίου Ζαχαρία, 101103.—*Πασχαλιάτικη, 191.—*Πολεμικά παιχνίδια, 39.—*Π-Που ήταν ὁ παράδεισος, 379.—*Προσωπική, 431.—*—*Πρωτομαγιάτικη, 199.—*Σαρακοσιανή, 139.—*Σταυροφύλια, 371.—*2η Θεσσαλονίκη, 219.—*Ταξίδι (τά), 21 210.—*4η Αδυόστου 315.—*Υμνος του 21, 155.—*Υπερ βό βοιωτών και ὄσιων, 441.—*Υπεραλισμός (δ), 47.—*ΥΨηροφρόνιμος τραυλός, 351.—*Υποχώρησις, 291.—*—*Φοιτηρ... ειρήνης, 343.—*Χριστιανισμός και πολιτισμός, 111.—*Χρυσὸν ἄμπερος Βλέφαρον, 3.—*Ψυχὴ (ή) τῶν φυτῶν, 254.—	
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ : σε κάθε φύλλο ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.	
*Αμνηση (ή) (λαϊκό παραμύθι)	167, 177 182
*Ανάμνηση ἀπὸ τὸ ταξίδι μας στήν ΠάΠάτρα (με 2 εικόνες)	257
*Ανοξιάτικος χορός (εἰκόν)	167
*Ανὰ νὰ γίνον πασχалина ἀγγά, βγγήσικαν πασχалина πουλάκια (εἰκόν)	193
ΑΠΟΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ :	
*Απὸ συμφῆρον, 190.—*Δίλημμα, (εἰ τὸ) 432.—*Δύο τε-	

χνάσματα, 35.—*Έπαι ὁ γάδος καρὴ!; 94.—*Σαν ἀ- νάλατος κουραμπίες, 53.—*Τὸ πῶς ἐξηγηθήσανε, 280.—*Χιλιοχρονίτικος, 364. §	Σελ.
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
*Αποτελέσματα 288ου Διαγων. Λύσεων	206
*Αποτελέσματα 289ου Διαγων. Λύσεων	390
*Αποτελέσματα Εδσημιον τοῦ 1939	294
*Αποτελέσματα Διαγων. Κοσμηματογραφίας (με 3 εικόνες)	317, 322
*Αποτελέσματα Διαγων. Κρυπτογραφίας	170
*Αποτελέσματα 44ης Κυριακῆς τῆς Διαπλάσεως (με 12 εικόνες)	357
*Αποτελέσματα Διαγων. Λευκῶν λέξεων	90
*Αποτελέσματα Διαγων. πρὸς Σύνθεσιν Μύθου 204,	214, 222, 250
*Αποτελέσματα 39ου Διαγων. Ξεσπαθώματος τοῦ 1939	242
*Αποτελέσματα Διαγων. πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν	
*Ασκήσεων διὰ τὸ 1939	10
*Αποτελέσματα Διαγων. Τυπογραφικῶν λαθῶν	126
*Αποτελέσματα Μικροῦ Διαγων. Φωτογραφίας (με 6 εικόνες)	266, 272, 273, 277, 282.
*Απὸ τὴ μεγάλη γιορτῆ (με εἰκόνα)	29
*Απ' τὸ κακὸ σὺ χειρότερο (με 8 εικόνες)	121
*Ατυχὸς ἢ τυχερὸς (λαϊκὸς μῦθος)	220
Αὐτὸς εἶναι ὁ Αντρίκος (με 3 εικόνες)	77
Βασιλάκης (δ) με τὰ πρωτοχρονιάτικα παιχνίδια του (εἰκόν)	41
Βασιλιάς (δ) τῶν σπουγγιτιῶν	101, 112, 122, 180
Γαλλικά (τά) καὶ οἱ καλοὶ τρόποι τῆς Ρούλας, τῆς Φούλας καὶ τῆς Μαργαρίτας (κομωδία μονόπρακτοῦ) με 5 εικόνες	396, 408, 416
Γεράματα καὶ γεράματα (με εἰκόνα)	353
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ : Μυθιστόρημα ὑπὸ AL. BADIN	
(με 36 εικόνες) εἰς τὰ φύλλα 1—45	
Γνωρίζετε τὸν Μπόμπη;	436
Γυάλινο (τά) καράβι (με εἰκόνα)	81
Δὲν ξανατρώω μέλισσα ποὺ νὰ φορῶ τῆς πένας (με 5 εικόνες)	381

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
290ος Διαγων. Λύσεων	11
291ος Διαγων. Λύσεων	171
292ος Διαγων. Λύσεων	321
*Ερώτησις διὰ τὴν 45ην Κυριακῆν τῆς Διαπλάσεως	364
Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς	338
Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἀπὸ τὴν Καθαρεύουσαν	330
Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας	52
Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων	310
40ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος τοῦ 1940	18
Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 1940 (Παράταισις τῆς Προθεσμίας)	52
Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν Ποιήματος	310
Διαγωνισμὸς Στίξεως	388
Διαγωνισμὸς Τυπογραφικῶν Λαθῶν	322
Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας	330
Δίκωπο (τό) πελέκι	226, 234
ΔΩΔΕΚΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ : Ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά (με 3 εικόνες) εἰς τὰ φύλλα (50-52).	
Δῶρο (τό) τοῦ Ἀγιοβασίλη	61, 68
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :	
Ἰωάννα Ἀρ. Βεκιάρη, 213.—Καλλιφρόνη Ἀρ. Βεκιάρη, 213.—Γελαστὸς Ἀναπολοισχός, 372.—Σταυρός Δ. Γεωργίου, 141.—Δοῦξ Ὁμιλιαντῶ, 141.—Ἄγαθάγγελος Θ. Θεοφάνης, 363.—Δημοσθένης Ἰωαννίδης, 372.—Μάχη Κοινοτομέου, 141.—Ἀντώνιος Κουντάκης, 213.—Θσμ.Κ.Κουτσομητόπουλος, 141.—Λαῖς Μπροῦνι, 25.—Σπύρος Γ. Μακρῆς, 213.—Ἀριστόβουλος Ι. Μάνσης, 213.—Ἀέλος Φ. Νικολαΐδης, 25.—Δήμητρα Πουλίτση, 25.—Φανή Ι. Σαχίνη, 25.—Εἰδοξος Θ. Τσολάκης, 141, 372.—Κλειώ Χουμουζιάδου 372.	
Εἰκόνες τῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, 8, 83, 68, 156, 245, 333,	399, 415
Εἰκόνες παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, 17, 61, 69, 87, 97, 101, 117, 129, 137, 145, 149, 157, 177, 185, 212, 221, 229, 237, 256, 265, 300, 309, 313, 329, 345, 349, 373, 407,	425, 445, 457
Εἰκόνες φυτῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ	201
Εἰκονογραφημένον παιδικὸν πνεῦμα (εἰκόν)	421
*Ένα κίτρινο λουλουδάκι	156
*Εντυπώσεις ἀπὸ τὰ ἐξητάχρονα στὸν Πειραιά	445
*Εξητάχρονα (τά) ἢ πρώτη συνεδρίασις τῆς μεγάλης ἐπιτροπῆς	35
*Εξητάχρονα τῆς Διαπλάσεως στὸν Πειραιά	424, 445
*Εστεμμένα παιδιά (εἰκόν)	228
Εὐτυχισμένο τὸ νέον ἔτος (εἰκόν)	37
ΓΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ :	
Γιατὶ μουγκρίζει τὸ λιοντάρι (με 2 εικόνες), 166.—Γιατὶ οἱ ἄγριοι ἐγιναν ἀνθρωποφάγοι (με 2 εικόνες), 49.—*Ηραΐσιοιο (τό) καὶ ὁ ἑκατομμυριοστός (με εἰκόνα), 7.—*Θαυμαστῆ (ή) ἀποκάλυψη τοῦ θύμφορος μικροπλάκη (με εἰκόνα), 122.—*Θλιβερῆ (ή) ἴστορία τοῦ ἄεφρατος καὶ τοῦ ἐπιποτάμου (με 2 εικόνες), 319.—Καλύτερος (δ) τρύλος νὰ κέρφης ἀπὸ τὸν γερεμὸ (με 2 εικόνες), 238.—Κύριος (δ) Διαγωνισκας καὶ ἡ σκύλα του ἢ Σπίθα (με 2 εικόνες), 284.—*Σοφὸς (δ) ἐλέφας τοῦ Ἀμπ - Νταμπάμπ (με 2 εικόνες), 86.—Χρονικὸν (τό) τῆς τριχίνης ἐποχῆς (με εἰκόνα), 393.	
Καινοῦργιο (τό) σουραῦλι	316
Καρναβάλι (με εἰκόνα)	183
Κατσηγάρις (δ) πρωταθλητῆς κ' ὁ εὐγενικὸς σκύλος (με 3 εικόνες)	393
Κῆπος μας (δ)	197, 210
ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ : Ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά (με 12 εικόνες) εἰς τὰ φύλλα 23-36	102
Κόλλιας (δ)	384, 344, 350
Κοριτσάκι (τό)	
ΛΙΑΝ ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΜΑ : Ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά (με 22 εικόνες) εἰς τὰ φύλλα 1-22.	
Λιοντάρι (τό) τοῦ Ἀββὰ Γερασίου	189
ΜΑΓΕΜΕΝΟ (τό) ΡΟΔΟ : Ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά (με 12 εικόνες) εἰς τὰ φύλλα 37-43.	
Μαγεμένο (τό) σπίτι	132
Μικρὴ (ή) περιβολάρισσα (εἰκόν)	369
ΜΙΚΡΗ (ή) ΠΙΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ : Μυθιστόρημα ὑπὸ F. Hodgson-Burnett (με 29 εικόνες) εἰς τὰ φύλλα 1-52.	
Μικροὶ (οἱ) καλλιτέχνες (εἰκόν)	249

Μικρὸς (δ) βασιλεῦς	332-332
Μπέμπης (δ) γιαντρεῖσι τὸν Αἰάντα, πραγματικὰ μεγάλο του φίλο (εἰκόν)	355
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ : Ἀμερικῆ (ή) ποὺ πληθαίνει (με εἰκόνα), 168.—*Ἀπὸ ποῦ βγαίνουν οἱ κοκκίτες (με εἰκόνα), 50.—*Ἀρχαιότερο (τό) καράβι τοῦ κόσμου (με εἰκόνα), 6.—*Ἄπὸ μὴ τὸ πῆτε σ' ἄλλον, 6.—*Γναθοδυναμόμετρο (με εἰκόνα), 168.—*Γραφομηχανή τῆς τσέπης, 240.—*Ένα καινούργιο ἐπάγγελμα γιὰ σκύλους (με εἰκόνα), 6.—*Ένα μαγικὸ λουλούδι (με εἰκόνα), 202.—*Ένα μοναδικὸ Νοσοκομεῖο (με εἰκόνα), 320.—*Ένα νέο δέντρο (με εἰκόνα), 433.—*Ένας παράξενος χάρτης, (με εἰκόνα), 6.—*Ένας ταχυδρόμος ποὺ ἔχει νὰ λογαριάσῃ (με εἰκόνα), 88.—*Επάγγελμα (τό) τοῦ κ. Μπουλντόκ (με εἰκόνα), 283.—*Έχετε καλὴ μύτη; (με εἰκόνα), 400.—*Ἡρωϊκὸς (δ) Μπέπινυ (με εἰκόνα), 240.—Κουζίνα ἐναέρια (με εἰκόνα), 320.—Λουλούδια σὲ καρντίνα (με εἰκόνα) 202.—Μαλλιά με τὸ μέτρο (με εἰκόνα) 88.—Μία θαρραλέα μητέρα κ' ἑνας ἀνανδρος κροκοδείλιος (με εἰκόνα) 124.—Μία πόλις ταξιδεῖται (με εἰκόνα), 88.—Νὰ κλαῖτε ἢ νὰ γελάτε; (με εἰκόνα), 320.—*Ὅλα με τῆ μηχανή (με εἰκόνα) 400.—*Ὅπου οἱ κροκοδαίλοι βόσκουν τὸ μαστορῆ τους (με εἰκόνα), 124.—*Ὅπου οἱ κροκοδαίλοι κάθουν μαζικὸν (με εἰκόνα) 124.—*Ποῖς θὰ πῆρῃ τὸ ρολοδι (με εἰκόνα), 433.—*Πολυκατοικίες (οἱ) τῶν τετριτῶν, 400.—*Πόσοι εἶμαστε; (με εἰκόνα), 168.—*Πρώτος (δ) ἀλέκτριπαιστῆς (με εἰκόνα) 240.—*Πῶς φορολογοῦν οἱ Κινέζοι (με εἰκόνα) 283.—*Ραδιόφωνο (τό) γιὰ σμάχτρο (με εἰκόνα) 433.—*Ρόμποτ γεωργοὶ (με εἰκόνα), 124.—*Σπίτι (τό) ποὺ πεταεῖ (με εἰκόνα), 240.—*Ταχινότα σαμπερέλλες (με εἰκόνα), 400.—*Τέσσερες ταίγλες ζυγίζουν 3 δρόμα (με εἰκόνα), 283.—*Τετραπόδες (οἱ) στρατιῶτες, 202.—*Τζάκι (δ) μπαίνει σ' ἀσκουστραῖα (με εἰκόνα), 88.—*Φταίει ἢ μωροειδία τῶν λουλουδιῶν (με εἰκόνα), 202.—*Χωρὶ (τό) τῶν πελαργῶν... 320.	
Νέα (τά) τοῦ 1941	434
*Ὁδηγὸς (δ) τοῦ συνδρομητοῦ	18
Παῖδια ἀπ' ὄλο τὸν κόσμο	105, 289 389
Παῖδι (τό) στὸν πόλεμο (με εἰκόνα)	452
Παιδικὴ ἀνάμνησις	16
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—52	
Πάσσα στό χωριό (εἰκόν)	189
Πένταθλο (τό) τοῦ 1940—1941	53
Πεταλοῦδα στὸν κῆπο	460
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—52	
Πρώτη (ή) ἡμέρα τοῦ σχολείου (εἰκόν)	388
Προτομαγιά (εἰκόν)	197
Πρῶτο μᾶθημα με τὸ νέο Ἑλληνιστῆ	236 243
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ : σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—52	
Σκέψεις	229
Σκώρος	394
Στὸν κῆπο	381
Τασία (ή) στὸν καρναβάλιο	141 146
Τέλος (τό) τῆς Κοραλίας (με εἰκόνα)	48
Τὴν ἴδια ἐκεῖνη ἡμέρα (με εἰκόνα)	29, 37
Τῆρη (τοῦ) τὰ καμώματα	317, 326
Τι μπορεὶ νὰ κάμῃ ἕνα γατάκι	300, 306
Τόμοι (οἱ) τῆς Διαπλάσεως (τὰ περιεχόμενα μυθιστορη-ματα)	56
Τραγοῦδι (τό) τοῦ Κεφαλλονίτη	8
Τρεῖς γενεές	83
Φαλακρὸς (δ) θεσος, ὁ ζωγράφος ἀνεψιὸς κ' ὁ βιαστικὸς γιαντρός (με 4 εικόνες)	412
Φιλόσα (ή) δεχεται	96
Χελόνα (ή) κ' ὁ λαγὸς	8
ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ :	
Ἀνακότομα 185.—Ἀπαγοήτευση (ή) τοῦ συγγραφέα, 278.—Ἀπορία (ή) τοῦ ἀμαξιά, 121.—Ἀυτάπειτη, 373.—Ἦν καὶ ὄσως, 453.—Γραβάτα (ή) τοῦ Μαρκ - Τουαίν, 149 Γυὰ (ή) κ' ὁ γιατρός τῆς, 381.—Δύο ἀνέκδοτα τοῦ Ροῖδη, 273.—Μαγοῦζι (τό) τοῦ Τσακισιάνου, 257.—Μαντζουράνα, 35.—Μηχανή (ή) τοῦ Ξυρσίματος, 77.—Μπλόουμ (τό), 141. Πιρισκίρι (τό), 162.—*Ὄ, νὰ πάρ' ἢ ὄρη, 112.	

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΨΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 35.
Ἐσωτερικοῦ : Αἰγύπτου γρόσια διατρί. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἂν γένηται τῶν ἄλλων κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξωτερικοῦ καὶ Τρίμωνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ἸΑΡΥΘΗ - ΕΚΑΘΗΜΕΡΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΕΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲποτε μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 2 Δεκεμβρίου 1939

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 1

Μετὸ φυλλάδιο αὐτὸ ἡ «Διάπλασις» εἰσέρχεται εἰς τὸ 62^{ον} ἔτος τῆς

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. HODGSON-BURNETT —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
Σάρα

Μία ἀπὸ τίς σκοτεινῆς ἐκείνης ἡμέρας τοῦ χειμῶνα, ὅπου ἡ ὀμίχλη κίτρινη καὶ πυκνὴ σκεπάζει τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ εἶναι ὅλα τὰ φανάρια ἀναμμένα καὶ οἱ βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν φωτισμέναι ὅπως τῆ νύχτα, ἕνα κοριτσάκι καθόταν κοντὰ στὸν πατέρα του μέσα σ' ἕνα ἀμάξι πού προχωροῦσε ἀργὰ μέσα ἀπὸ τίς μεγάλες ἀρτηρίες τῆς ἀπέραντης πρωτεύουσας.
Καθισμένη σταυροπόδι καὶ μετὸ κεφάλαι τῆς ἀκουμπισμένη ἐπάνω στὸν μπαμπά τῆς, πού τὴν κρατοῦσε ἀγκαλιασμένη μετὸ ἕνα χέρι του, ἡ μικρούλα κοιτάζε ἀπὸ τὴν πορτίερα τοῦ ἀμαξίου μετὰ μεγάλα μάτια τῆς καὶ παρακαλουθοῦσε μετὸ βαθύ βλέμμα τῆς τοὺς διαβάτες πού περνοῦσαν.
Τὸ κοριτσάκι ἦταν τόσο μικρὸ πού ἕνα τέτοιο σοβαρὸ βλέμμα φαινόταν

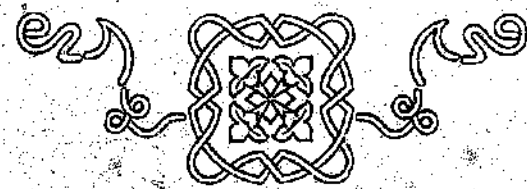
ὀλόκληρο ἀταίριαστο σὲ μικροκαμωμένο προσωπάκι του. Ἦταν βλέμμα παιδιοῦ δώδεκα χρόνων καὶ ἡ Σάρα Κρήβ δὲν ἦταν παρὰ μόνον ἑπτὰ. Τὸ μυαλὸ τῆς ὅμως ἦταν πάντα ἑυπνὸ· τότε σκεπτόταν, πότε ὄνειροπολοῦσε, πότε ἔβαζε μετὰ τὴν φαντασία τῆς κάθε λογῆς πράγματα. Τὸ μικρὸ τῆς κεφάλαι ἦταν πάντοτε γεμάτο ἀπὸ κάθε εἶδους ἐρωτήματα, πού ἔβαζε ἡ ἴδια στὸν ἑαυτὸ τῆς, σχετικὰ μετὰ τοὺς μεγάλους καὶ μετὰ τὸν κόσμον ὅπου ζοῦσαν. Ἔτσι τῆς φαινόταν πὺς εἶχε ζήσει πολλὰ-πολλὰ χρόνια.
Τὴ στιγμή πού ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας ἡ μικρὴ Σάρα Κρήβ ἔφερε ξανά νὰ στῆ θύμησή τῆς τὸ ταξίδι πού εἶχε κάνει μετὰ τὸν πατέρα τῆς, τὸν λοχαγὸ Κρήβ, ἀπὸ τὴ Βομβάη ὡς τὸ Λονδίνο. Σανὰβλεπε μπροστὰ τῆς τὸ μεγάλο πλοῖο, τοὺς Ἰνδοὺς πού πήγαιναν καὶ ἔρχονταν αἰωπηλοὶ, τὰ παιδάκια πού ἔπαιζαν ἐπάνω στῆ γέ-

φυρα, καὶ μερικῆς νεαρῆς κυρίας, γυναικῆς ἀξιωματικῶν πού γύριζαν πίσω στὴν Ἀγγλία, πού εἶχαν δοκιμάσει νὰ τὴν κάνουν νὰ μιλήσῃ μαζί τους καὶ εἶχαν διασκεδάσει μετὰ τοὺς ἀπρόοπτους συλλογισμοὺς τῆς.
Ἐκείνο ὅμως πού τῆς φαινόταν πὺς παράξενο ἀπ' ὅλα, εἶναι ὅταν συλλογιζόταν πὺς ἀφοῦ εἶχε ζήσει τόσα χρόνια στὶς Ἰνδίες, κάτω ἀπὸ τὸν καυτὸ ἥλιο τῶν Τροπικῶν, καὶ ἀφοῦ εἶχε περάσει τόσες βδομάδες στὸ βαπόρι, μετὰ στὸν ἀνοιχτὸ ὠκεανό, βρισκόταν τώρα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι, ὅπου ἔμπαινε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ πού τὴν κουβαλοῦσε τώρα μαζί του, περνώντας μέσα ἀπὸ δρόμους, πού μ' ὅλο πού ἦταν ἡμέρα, φαινόταν τόσο σκοτεινοὶ ὡς νὰ ἦταν νύχτα. Αὐτὰ ὅλα τῆς φαινόταν ὡς ἀπίστευτο καὶ σφίχτηχε ἀκόμη περισσότερο ἐπάνω στὸν πατέρα τῆς.
— Μπαμπά, εἶπε μετὰ τὴ λεπτὴ καὶ τρυφερὴ φωνίτσα τῆς, μπαμπά!
— Τί εἶναι, κοριτσάκι μου; ἀπάντησέ δὲ λοχαγὸς Κρήβ, σφίγγοντας τὴν κόρη του πὺς πολὺ ἀπάνω του. Τί συλλογίζεται ἡ Σάρα μου;
— Αὐτὸ εἶναι «τὸ μέρος», μπαμπά; φηθόρισε ἡ Σάρα πλησιάζοντας ἀκόμη περισσότερο στ' αὐτὸ του. Ἐφθάσαμε;
— Ναί, Σάρα μου, ἐφθάσαμε, ἐπιτέλους.
Καὶ μ' ὅλο πού ἡ Σάρα δὲν ἦταν παρὰ μόνον ἑπτὰ χρόνων, αἰσθάνθηκε πολὺ καλὰ τὴ θλίψη πού ἐκφραζόταν στῆ φωνή τοῦ πατέρα τῆς.
Στῆ Σάρα φαινόταν ὡς νὰ εἶχαν περάσει πολλὰ-πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε πού εἶχε ἀρχίσει ὁ πατέρας τῆς νὰ τῆς μιλάει γιὰ «τὸ μέρος ἐκεῖνο», ὅπως τὸ ἔλεγε πάντα ἡ ἴδια. Δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ τῆς τὴ μητέρα τῆς, πού πέθανε κατὰ τὴ γέννησή

Σ Σελ.	Καλοκαίρι (τό)	Σελ.	Στρουθοκάμηλος (ὁ)	Σελ.
1 154	Κοριτσι (τό) μετὸ μανδολίνο	342	Τ' ἀηδὸν	415
60	Μέσ' στὸ ξανθὸ καλοκαίρι	432	Ταξίδι (τό) τοῦ φιδιοῦ	218
2 262	Μικροῦλης (ὁ) μου θυμῶναι	365	Τραπέλης (ὁ)	174
48	Μύθος (ὁ)	270	Τί εἶμαι	22
3 378	Νάνι-νάνι	229	Τοῦ ὕπνου	165
1 162	Νεγὸ (τό)	158	Τραγοῦδι (τό) τῆς Θεσσαλονίκης	389
2	Ὄνειρο	110	Τραγοῦδι (τό) τῆς σημαίας	430
4 460	Πάθημα (τό) μᾶς ἀλεπούς	154	Τραγοῦδι (τό) τῶν βουνῶν	213
1 149	Παλλημάρι	394	Τριανταφυλλιά (ἡ) καὶ τὸ λιθάρι	278
3 370	Περιπλάνηση	461	Ἕγνος τῆς «Διαπλάσεως»	118
4 444	Πετεινὸς καὶ σπονογίτης	451	Φεγγάρι (τό) καὶ οἱ μαῖμωδες (μύθος)	426
8 66	Πόθος (ὁ) τοῦ ἀκαμάτη	337	Φεγγάτα χελιδόνια	246
198, 3 814	Σαῖράξ Σοφία	407	Φθινόπωρο (τό)	8
1 174	Σκουλαρικία	254	Χριστὸς Ἀνάστη	416
2 298	Στ' ἀργογάλα τοῦ νησιοῦ μου	14	Χριστοῦγεννα	190
3 329	Στὴ μαμά μου	138	Ὁ γλυκὸ μου Ἐασ	30
2 248	Στὴ Σάρα	353		190
3 386	Στὸ Μάν	198		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 390 εἰκόνες καὶ κοσμήματα

της, κι' έτσι δὲν ἐνοιωθε τὴ δυστυχία της πού ἦταν ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα. Γι' αὐτὴν, ὀλιγὴς ἢ οἰκογένεια ἦταν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον ὁ πατέρας της, ὁ τόσοσ ἄμορφος καὶ νέος μπαμπὰς της, πού τῆς ἔκανε τὸ-

ρῆς νὰ ἔχης ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ λέξη πλούσιος γι' αὐτὴν δὲν ἀντιστοιχίτευε τίποτε ἄλλο.

Ἐνα μανάχα σὺννεφο εἶχε σκιασει τὸν ὄρατο της ὠρανὸ μέσα σ' αὐτὰ τὰ λίγα χρόνια· ἡ σκέψη πὼς ὁ πατέρας της θὰ τὴν ἐπήγαινε κάποτε σ' «ἐκεῖνο τὸ μέρος». Τὸ κλίμα τῶν Ἰνδῶν δὲν εἶναι ὀγεινὸ γιὰ τὰ παιδιά καὶ τὰ στέλνουν ἀπὸ μικρὰ στὴν Ἀγγλία, τὶς περισσότερες φορές ἐσωτερικὰ σὲ σχολεῖο. Εἶχε ἴδει πολλὰ ἄλλα παιδιά νὰ φεύουν κι' εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὰ γράμματα πού ἐστειλᾶν στοὺς γονεῖς τους. Ἡ ἔξοδος πὼς κι' αὐτὴ θὰ ἔπρεπε μιὰ μέρα νὰ φύγῃ καὶ μ' ὄλο πὸ καμμιὰ φορὰ οἱ περιγραφές τοῦ μεγάλου καὶ ὠραίου ταξιδιοῦ μὲ τὸ ὑπερκοκάνειο καὶ τοῦ καινοῦργίου τόπου πού θὰ πῆγαινε, τῆς κινούσαν τὸ ἐνδιαφέρον της, ὥσῳ ἡ καρδιά της σφιγγόταν μὲ τὴ σκέψη πὼς θ' ἄπρεπε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν μπαμπὰ της.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπήκε μέσα ἡ διευθύντρια τοῦ σχολεῖου

σα χάδια. Ἀγαπιόταν πολὺ οἱ δύο τους καὶ συχνὰ παίζανε μαζί. Ἡ ἔξοδος πὼς ἦταν πλούσιος, γιὰτὶ διάφορα πρόσωπα, νομίζοντας πὼς τὸ κοριτσάκι δὲν τοὺς ἄκουγε, τὸ εἶχαν πεῖ μπροστὰ της καὶ εἶχαν μάλιστα προσθέσει πὼς δὲν θὰ μεγαλώνει καὶ αὐτὴ πολὺ πλούσια. Εἶχε ζήσει πάντα μέσα σ' ἕνα θαυμάσιο μικροκοσμῶν (*) καὶ εἶχε γύρω της ἕνα πλῆθος ἀπὸ ὑπηρέτες πού τὴν χαιρετοῦσαν μὲ σεβασμὸ, τὴν ἔλεγον «μικρὴ κυρία» καὶ τὴν ἀφῆναν νὰ κάνει ὅ,τι ἠθέλε. Εἶχε κάθε παιχνίδι πού μπορούσε νὰ ἐπιθυμῆσει καὶ ὅποιοδὴποτε ζῶο ἢ πουλὶ τῆς ἄρρεσε, μιὰ ἄγρια (***) πού τὴν ἐλάτρευε, καὶ σιγά-σιγά κατὰλαβε δετὶ τὸ νὰ εἶσαι πλούσιος, σημαίνει τὸ νὰ μπο-

οὺς μαζί μου στὸ σχολεῖο, μπαμπὰ; ρώτησε μιὰ φορὰ δὲν ἦταν πέντε ἔτων. Θὰ σὲ βοηθῶ ἐγὼ νὰ μελετῆς τὸ μάθημά σου. — Μὰ δὲν θὰ μείνης καὶ τόσοσ πολλὸ καιρὸ, ἐκεῖ πέρα, μικρὴ μου Σά-

ρα, τῆς ἀπαντοῖσε πάντοτε. Θὰ βρίσκεσαι σ' ἕνα ὄρατο σπίτι, μαζί μὲ ἄλλα κοριτσάκια, θὰ παίξεις μαζί τους, θὰ σοὺ στέλνω πολλὰ ὄρατα βιβλία καὶ θὰ μεγαλώσης τόσο γρήγορα, πού θὰ σοὺ φανῆ πὼς μόλις πέρασε ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε πού χωριστήκαμε, δὲν θὰ ἔχης γίνει μιὰ μεγάλη κυρία καὶ θὰ μπορέσης νὰ γυρίσης πίσω γιὰ ν' ἀναλάβῃς τὸ νοικοκυριὸ τοῦ μπαμπὰ σου.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἄρρεσε πολὺ στὴ Σάρα. Νὰ κρατῆ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ πατέρα της, νὰ πηγαίνῃ μαζί του περίπατο μὲ τ' ἄλογα, νὰ κάθεται ἀπέναντί του στὸ τραπέζι, δὲν θὰ ἔδινε μεγάλα γεύματα, νὰ κρουνιολογῇ μαζί του, νὰ τοῦ διαβάξῃ. . . Ἀδελφὴ ἦταν ἡ ζωὴ πού ὀνειρευόταν πάντα. Καὶ ἂν γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ζήσει ἦταν ἀνάγκη νὰ φύγῃ μακριὰ, νὰ πάῃ στὴν Ἀγγλία, ἔ, τί νὰ γίνῃ, θὰ πῆγαινε! Ἡ σκέψη πὼς θὰ ἔβρισκε ἐκεῖ κι' ἄλλα κοριτσάκια, δὲν τῆς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση, τὰ βιβλία θὰ τὴν παρηγοροῦσαν πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο στὸν κόσμο καὶ περνοῖσε τὸν καιρὸ της πλάθοντας φανταστικὲς ἱστορίες πού τὶς διηγόταν ὀστερα μόνη της στὸν ἑαυτὸ της. Καμμιὰ φορὰ τὶς διηγόταν καὶ στὸν μπαμπὰ της, πού κι' αὐτὸς τὶς εὗρισκε πολὺ ὄρατες.

— Ἐ λοιπόν, μπαμπὰ μου, εἶπε σιγανὰ, ἀπὸ φθάσαμε, πρέπει νὰ τὸ πόρουμε ἀπόφαση.

Ἡ φράση αὐτὴ, τόσο παράξενη στὸ στόμα ἑνὸς κοριτσιοῦ ἐπὶ τὰ χρόνια, τὸν ἔκανε νὰ γελάσῃ καὶ φίλησῃ τὴν κόρη του τρυφερὰ. Κατὰ βῆθος ὅμως, μὲλο πού φρόντιζε νὰ μὴν τὸ δείχνῃ μὲ κανένα τρόπο, ὁ λοχαγὸς δὲν τὸ εἶχε πάρει διόλου ἀπόφαση. Ἡ μικρὴ του Σάρα, ἡ τόσο διαφορετικὴ ἀπ' τ' ἄλλα κοριτσάκια ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ συντροφιά καὶ ἀπὸ τώρα προαισθανόταν πὼς μοναξιά θὰ ἐνοιωθε γυρίζοντας πίσω στὶς Ἰνδίες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΔΗ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ (ΜΥΘΟΣ)

Μαζὶ Γεράκι καὶ Ἀητός καὶ Καρακάξα πᾶνε κ' ἕνα ψομὶ πού βόηκανε στέκαιν γιὰ νὰ τὸ φᾶνε. Λέει στὸ γεράκι ὁ Ἀητός νὰ κόψῃ, νὰ μοιράσῃ. — Κι' ἐκεῖνο βλήθηκε σωστὰ στὰ τρία νὰ λογαριάσῃ. Κι' ὁ Ἀητός τότε πειράχτηκε καὶ θυμωμένος κράζει: — Καὶ ποὺ εἶναι τὸ κομμάτι μου; καὶ τὸ λοξοκοιτᾷ. — Ὅποιον σοὺ ἄρρεσε διάλεξε, τοῦ λέει. Μὰ ἔφανον ἀνοίγει ὁ Ἀητός μὲ ὀργὴ τάρπαγια του καὶ τὸ γεράκι πνίγῃ, καὶ τὸ φερέδ του ἀναθρώσῃν τὰ μάτια καὶ λέει στὴν Καρακάξα: — Ἐσὺ, μόνο σὲ δύο κομμάτια μοίρασε, τώρα, τὸ ψομὶ. Μὰ τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνη: — Σὲ τρία κομμάτια, καθὼς πρὶν, φερέδ, πρῆπει νὰ μείνῃ, τὰ δύο εἶναι γιὰ τὰ νύχια σου, τὸ τρίτο γιὰ τὸ στόμα νᾶναι δικὸ σου θάρρασε ἂν ἦταν κ' ἄλλο ἀκόμα.

(*) Ἐπίσης ἀποικιακὴ, καμμένη ἀπὸ ἕλα καὶ ἄλλα ἐλαφρὰ ἔλικια. (Σ. τ. Μ.). (**) Παραμύθη Ἰνδῆ. (Σ. τ. Μ.).

ΑΘΗΝΑ-Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΡΥΣΟΥ ΑΜΕΡΑΣ ΒΑΣΦΑΡΟΝ.

Αγαπητοί μου,

ΝΑ μαὶ καὶ πάλι ὀστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα πού εἶχα νὰ σᾶς ἴδω. Κι' ἀλήθεια, τώρα σᾶς βλέπω. Γιὰτὶ ὄς τὴν ἡμέρα πού σᾶς ἀφῆσα γιὰ νὰ πάω στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ νὰ μὸσ κἀνουν ἐγγείριση στὸ μάτι, ἤμουσ σκεδὸν τυφλὸς — μόλις ἔδλεπα λίγο μὲ τὸ ἄλλο — καὶ τώρα βλέπω σὸν καὶ σᾶς. Εἶχα καταρράκτη. Καὶ ἔξερετε τί εἶναι ὁ καταρράκτης; Μιὰ πάθηση τοῦ φακοῦ, πού ἀπὸ διάφανος γίνεται σιγά-σιγά θαμπὸς καὶ δὲν ἀφήνει τὸ φῶς νὰ περῇ. Πρέπει νὰφαίρεθῇ, νὰ ἐκρίζωθῇ ὁ χαλασμένος αὐτὸς φακὸς γιὰ νὰναβλέψῃ τὸ τυφλὸ μάτι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐγγείριση πρέπει νὰ ὀριμῶσῃ πρῶτα ὁ καταρράκτης — δηλαδὴ νὰ θαμπωθῇ ὀλωροδίολου ὁ φακὸς — καὶ ὁ δικὸς μου, πού εἶχε φανεῖ ἀπὸ χρόνια, μόλις αὐτὸν τὸν καιρὸ ἔγινε ὀριμος. Τότε, πού λέτε, ἔκαμα τὸ σταυρὸ μου καὶ κουβαλήθηκα στὸ νοσοκομεῖο. Ἀλλὰ εἶχα μεγάλη πεποίθηση στὴν κρίση μου — ἔχω καλὸ αἷμα — καὶ προπάντων στὸν γιὰτρό μου, τὸν ἐξοχο ὀφθαλμολόγο κ. Ἴ. Χαραμῆ.

Πραγματικὸς ἦ λεπτὴ ἐγγείριση — ὀλιγὸλεπτη, ἀνώδυνη πού ἀπαιτεῖ ὀμως μιὰ μεγάλη προετοιμασία καὶ μιὰ μεγάλη προφύλαξη κατόπι — ἐπέτυχε στὴν ἐντέλεια. Ἀπὸ χιλίες ἐγγείρισεις καταρράκτη, εἶπαν οἱ γιατροὶ, μόνο δύο-τρεις πετυχαίνουν ἔτσι. Καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρα δὲν ἦρθαν νὰ μὸσ κἀνουν ἀλλαγῆ, καὶ μὸσ ἔλυσαν τὸ μάτι καὶ μὸσ τὸ ἀφῆσαν λίγες στιγμὲς εἰλεῦθερο εἶχα τὴν μεγάλη εὐτυχία νὰ ἴδω τὰ γύρω μου πρόσωπα καὶ πράγματα ἔπως δὲν θυμᾶμαι νὰ τὰ ἔδλεπα ὀυτε δὲν ἤμουσ παιδι. Τὶ καθαρὰ τὰ σχήματα, τὶ ζωρὰ φωτεινὰ τὰ χρώματα! Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν θὰ ξεχᾶσω τὴ μεγάλη ἐκεῖνη στιγμή. Καὶ κατὰ ὀμπτυωση ὅλα τὰ πρόσωπα πού μὲ περιστοιχίζαν — ὁ κ. Χαραμῆς, οἱ βοηθοὶ του, οἱ ἀδελφές — ἦταν γελαστὰ, χαρούμενα, γιὰτὶ ἔδλεπαν, κατὰλάβαιναν πὼς ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐπρωτὶδλεπα καὶ φαντάζονταν τὴν ἐντύπωση μου.

Ἀλλὰ ἡ συγκίνηση μου ἦταν πολὺ μεγαλύτερη τὴν ἄλλη μέρα δὲν μπόρεσα νὰ σηκωθῶ καὶ ἀπὸ τὸ ψῆλο παραθύρο τῆς κἀμαρᾶς μου νὰ ρῖξω μιὰ ματιὰ στὸ ὄρατο τοπετο πού φαινόταν ἀπὸ κει πάνω. Πόσο ἀμυδρὸ, θαμπὸ, δυσδιάκριτο τὸ εἶχα

δεῖ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγγείριση καὶ τί λαμπρὸ, φωτεινὸ, ἀπερίγραπτο μὸσ φάνταξε ἔξωφρα! Τὸ φῶς τοῦ ἡλιοσ προπάντων χρυσὸ μαζὶ καὶ γαλάζιο μὸσ φάνηκε ἀληθινὰ πρωτογενῶριστο. Θυμήθηκα τὸ στίχοσ τοῦ Σοφοκλῆ ἀπ' τὴν «Ἀντιγονή»: χρυσοῦν ἀμέρας βλέφαρον. Καὶ ἀλήθεια τὸ χρυσὸ μάτι τῆς ἡμέρας ἔδλεπα γιὰ πρῶτη φορὰ μπρω νὰ πᾶ. Ὁ δὲλνθιστοσ, ὁ πολὺχρωμοσ κῆπος τοῦ νοσοκομεῖου ἀπὸ κάτω μου. Τὸ μεγάλο κτίριο, οἱ ἀνθρωποὶ πού περνοῦσαν, τὰ ἀτοκινῆτα πού ἐστάθημευαν στὴν εἰσοδο, τὰ ἄλλα σπιτία ὀλόγυρα, τ' ἀντικρυνὰ βουνὰ, τὰ δέντρα, ὁ γαλάζιος ὀωρᾶνὸς — ὅλα αὐτὰ μὸσ φαίνονταν σὰ μιὰ νέα κτίση νιογέννητη μόλις βγαλμένη ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ πού ὀυτε τὴ φανταζόμουσ τόσο ὀραία, δὲν δὲν τὴν ἔδλεπα παρὰ μὲ μισὸ μάτι. Ἐνὸμίζα πὼς ξαναγεννῆθηκα, πὼς τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἐρχόμουσ κι' ἐγὼ στὸν κόσμο, καὶ αἰσθανόμουσ μιὰ χαρὰ μεγάλη, ἀπέραντη, πού ποτὲ δὲν τὴν εἶχα δοκιμάσει κι' ἴσως δὲν θὰ τὴν ξαναδοκιμάσω ποτὲ. . . Γι' αὐτὸ θεωρῶ τὸν κ. Χαραμῆ ὄς τὸ μεγαλύτερο εὐεργέτη μου. Δεκαπέντε ἡμέρες σωστὲς ἐμειναστὸν

Ἐρυθρὸ Σταυρὸ. Σπου βόηκα ὀχι πιά περιποίηση — ἡ λέξη θὰ ἦταν ὀρηφ — ἀλλὰ ἀληθινὰ μιὰ σποργικὴ περιθαλψη. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πᾶ πὼς δλοι ἐκεῖ μέσα, γιατροὶ, διευθυντές, ἀδελφές — ὀλεσ νεαρὲς τελειόφοιτες γυμνασίου — ἀκόμη καὶ ἄρρωστοὶ μὲ διάβαζαν, μὲ ἤξεραν, μὲ ἀγαποῦσαν. Κάθε μέρα εἶχα ἐπισκέψεις. Μὸσ ἔκταναν τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ μ' ἐπισκεφθοῦν οἱ ΑΑ. ΒΒ. ΥΥ. ἡ Πριγκίπισσα Οφειδερῆκη τοῦ Διαδῶχοῦ κι' ἡ Πριγκίπισσα Αἰκατερίνη. Καὶ, τὸ ἴδιο συγκινητικὴ ἐπίσκεψη, ἕνας νέος ἄρρωτοσ πού πρὸ ὀλιγου τοῦ εἶχαν κάνει ἐγγείριση στὸ μάτι γιὰτὶ εἶχε στραβισμό. Ἦταν ἕνας ἀγρότης ἀπὸ τὴν Ἀμφισσα. Κι' ὀμως κἀλλιεργώντας τὸν ἔλαιῶνα τοῦ ἐδιόκασε κίῶλα, μὲ ἤξαιρε, καὶ ἀμὸ ἔκουσε πὼς ἤμουσ στὸ νοσοκομῆο κοντὰ του, ἐζήτησε τὴν ἀδεια νὰ μὲ ἴδῃ. Τὸν δέχτηκα πρόθυμα καὶ μὸσ εἶπε πολλά. Κι' ἀνάμεισε ὀ δέλλα, καὶ τὴ φράση αὐτὴ πού θὰ μὸσ μείνῃ ἔξωστη γιὰ πάντα: «Χαῖρο πάρα πολὺ πού βλέπετε τώρα καλὰ γιὰτὶ τὸ φῶς σᾶς εἶναι καὶ φῶς μας». Τὶ ὄρατο!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

1.

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτ, ὁ Παυλῆς πῆγε νὰ κἀλημερίσῃ τὴ Λιλή καὶ νὰ παίξουν. Τὰ σπιτία τους στὸ προάστειο εἶναι κοντὰ καὶ τὰ δύο παιδιά ἔχουν με γάλη φίλια ὀπως κι' οἱ μαμμάδες τους κι' οἱ μαμμάδες τους.

— Ἀ, Παυλῆ, σήμερα δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ παιχνίδια, τοῦ εἶπε ἡ Λιλή μὲ σπουδαῖσθητα. Ἡ μαμμά ἔχει πονοκέφαλο, ἡ παραδουλεύτρια μῆνυσε πὼς δὲν θάρρη, καὶ γιὰ τὸ σπιτι πρέπει νὰ φροντίσω ἐγὼ.

— Θὰ κἀμης δηλαδὴ τὸ νοικοκυριὸ; ρώτησε ὁ Παυλῆς.

— Ναί, δλο.
— Τί καλά! Τότε θα καθήσω κι' εγώ να σε βοηθήσω. Μαζί θα το κάνουμε. Πώς μ' αρέσει! Απορώ πώς οι παραδουλεύτρες πληρώνονται. Εγώ θα έκανα το νοικοκυριό χάρισμα. Είναι τόσο διασκεδαστικό!
— Α, δεν έχει αυτή τη γνώμη κι' η Μαρία. . . Άλλ' αφού θέλεις να με βοηθήσης, κάθησε. Πρώτα θα πάμε να ψωνίσουμε.

— Ναί, να πάρουμε όμως μαζί μας τον Ρικ και τον Ράκ, να ξεμουδιάσουν λίγο τα πόδια τους.

— Ω, δεν έχουν ανάγκη να ξεμουδιάσουν. Τα σκυλάκια μας τρέχουν εδώ κι' εκεί όλη την ημέρα σαν τα γατάκια μας. Άς είναι όμως, ως τα πάρουμε μαζί μας για να κάμουν έναν περίπατο. Έμπορος!

Βγήκαν. Ο Ρικ κι' ο Ράκ, τα δυο ζωνιά και χαριτωμένα σκυλάκια, ήθελαν να τρέχουν μπροστά, αλλά τα παιδιά τα κρατούσαν από τα λουριά τους για να μη φύγουν και τα χάσουν. Επιτέλους έφτασαν στην αγορά του ποραστιέου και ψώνισαν ο,τι ήθελαν. Ο κροκόπωλης, ο μονάβης, ο μπακάλης τους φέροθηκαν με μεγάλη ευγένεια, γιατί και τα παιδιά ήταν πολύ ευγενικά. Και με τα ψώνια τους γύρισαν στο σπίτι.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙ. ΒΑΔΙΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο Γιάννης Καστέρας

— Ποιος είναι ο Γιάννης Καστέρας;

— Εγώ, κύριε.

— Έλα λοιπόν κοντά.

— Νάμαι, κύριε.

— Σου είπα να έρθης κοντά. Δεν καταλαβαίνεις ρωμαϊτικά; Πού είσαι;

— Εδώ, κύριε.

— Πώς έδω; με κοροϊδεύεις;

— Όχι κύριε, δεν σας κοροϊδεύω, μα δεν μπορείτε να με ιδήτε απ'αυτό, δεν είμαι τόσο ψηλός.

Ο υπάλληλος αγανακτισμένος σηκώνεται από την καρέκλα του, βγάζει από τη θυρίδα του γραφείου του το γεροντικό του κεφάλι και προσπαθεί ν' ανακαλύψει το άβολο ανθρώπαριο που του μιλούσε. Η εκπληξή του όμως ήταν μεγάλη όταν είδε ένα παιδί δώδεκα χρόνων με έξυπνο και ευχάριστο πρόσωπο, που σηκωνόταν όσο πιό ψηλά μπορούσε στις μύτες των ποδιών του για να φθάση ως τη θυρίδα;

— Πώς; έσο είσαι ο Γιάννης Καστέρας; έκανε ο υπάλληλος εκπληκτός.

— Μάλιστα, κύριε.

— Σό έκανες αίτηση στον κύριο Νομάρχη, για να σου δώσουν εισιτήριο δωρεάν για την Άλγερια;

— Μάλιστα, κύριε, για μένα και για τους δυο μικρούς αδελφούς μου, είπε το παιδί, δείχνοντας δυο άλλα αγοράκια δκτώ και δέκα έτων που κάθονταν σ' ένα μπάνκο, τδ ένα δίπλα σ' άλλο.

— Και τί σκοπεύετε να κάνετε στην Άλγερια;

— Πηγαίνομε να βρούμε τδ θείο

μας τδ Θωμά. Ο πατέρας μας και η μητέρα μας πέθαναν. . . και . . .

έπειδὴ δεν έχουμε κανένα άλλον παρά τόν θείο μας. . . καταλαβαίνετε. . .

— Άλλά, παιδί μου, είπε ο υπάλληλος συγκινημένος από τὰ λόγια του μικρού, γυρεύετε ένα πράγμα αδύνατο, γιατί ο νόμος τδ λέει καθαρά:

«Άρθρον 2ον. — Διαβάνουσι δωρεάν εισιτήριον οί πολιτικοί και στρατιωτικοί δημόσιοι υπάλληλοι και οί ταξιδεύοντες χάρην υπηρεσίας του Κράτους». Όση λοιπόν καλή θέληση κι' αν έχουμε, δεν μπορούμε να σας κατατάξουμε σε καμμιά από τις τρεις αυτές κατηγορίες.

— Τί να κάνουμε λοιπόν που δεν έχουμε να πληρώσουμε τους ναύλους μας;

— Τδ πιστεύω, παιδί μου, αλλά. . .

«Α, στάσου. Έχετε κανένα συγγενή στρατιωτικόν»;

— Όχι.

— Τότε δεν υπάρχει κανένα μέσον. Έκτος αν. . . Γνωρίζετε εδώ κανένα; Δηλαδή κανένα πρόσωπο αρκετά σημαντικό, που να μπορή να σας συστήση στον κ. Νομάρχη και να έγγηθη για σας;

— Κανένα δεν γνωρίζομε εδώ παρά. Ηρθαμε σήμερα τδ πρωί από τδ χωριό μας με τδ σιδηρόδρομο.

— Πολύ λυπάμαι. Αν είσαστε τδολάχιστον αληθινοί ταξιδιώτες, μεγάλοι. Άλλά παιδιά, τρία παιδιά! Πρώτη φορά μου παρουσιάζεται παρόμοιο περιστατικό από τότε που είμαι στην Νομαρχία. Όποσδήποτε, για να ιδοῦμε.

— Γουλιέλμe, έκανε γυρίζοντας πρὸς τὰ μέσα, για κοιτάξε μια στιγμή αν υπάρχει προηγούμενο: τρία

παιδιά, χωρίς συνοδὸ, να ζητοῦν δωρεάν εισιτήριο.

— Όχι, κύριε προϊστάμενε, αποκρίθηκε μια κοιμισμένη φωνή από τδ βάθος, δεν υπάρχει.

— Βλέπετε λοιπόν, δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση.

— Όστε, κύριε, έκανε τδ παιδί με φωνή που έτρεμε, δεν θά μπορούσαμε να πάμε να βρούμε τδ θείο μας; Ω Θεέ μου, Θεέ μου, τί θά γίνουμε;

— Άκοδοσε μια στιγμή. Όσως να βρεθῆ τρόπος. Αυτό που σου προτεινω μπορεί να μην είναι πολύ σωστό, μα αισθανόμαι ενδιαφέρον για σένα, επειδὴ μου φαίνεται καλό παιδί. Έχω κι' εγώ τρία παιδιά και συλλογίζομαι τί θ' απογίνονταν αν ποτὲ έρισκονταν στην θέση σας.

«Άφησέ μου έδω την αίτησή σου, θά παρακαλέσω μερικούς αξιότιμους κυρίους να την υπογράψουν ως έγγηται και θά την δώσω εγώ ο ίδιος στον γενικό γραμματέα της Νομαρχίας. Όσως αυτό να φθάση.

— Άχ, κύριε, σας ευχαριστώ πολύ. Και τότε να ξαναρθώ;

— Έλα σε πέντε-έξη μέρες.

— Σε πέντε-έξη μέρες; Άλλά, κύριε, μόνον επτά φράγκα και σαράντα λεπτά μας έχουν απομείνει.

— Δυστυχισμένο παιδί. Άλλοίμονο, κι' εγώ ένας απλός υπογραμματέας είμαι και ο μισθός μου μόλις με φτάνει για να ζήσω. Τέλος πάντων, έλα αύριο. Θα προσπαθῶ να τελειώσω την υπόθεσή σου όσο τδ δυνατόν πιό γρήγορα. Εϋθύς μόλις κλείσω τδ γραφείο μου απόψε θά φροντίσω να μαζέψω τις υπογραφές. Λοιπόν αύριο, μικρό μου.

— Αύριο, κύριε, και σας ευχαριστώ πολύ για τήν καλωσύνη σας.

Άφου αποχαιρέτησε τόν υπάλληλο ο Γιάννης Καστέρας πήρε μαζί του και τους δυο αδελφούς του και τὰ τρία παιδιά, πιασμένα από τὰ χέρια κατέβηκαν τή μεγάλη πέτρινη σκάλα της Νομαρχίας.

Ο Γιάννης σκεπτόταν πόσο δύσκολη ήταν ή θέση τους. Μέσα του ένοιωθε κάποια ανησυχία όταν σκεπτόταν πως θά μπορούσε να τὰ καταφέρη ως αύριο με τὰ επτά φράγκα που είχε στην τσέπη του. Και είχε φαντασθῆ με δλη του τήν αφέλεια πως θά του έδιναν άμέσως τδ εισιτήριο δωρεάν και στι εϋθύς θά έμπαινε στο βαπόρι με τους αδελφούς του, δίχως να χρειασθῆ να άγγίση τή μικρή του περιουσία. Ένώ τώρα έπρεπε να φροντίση να βρούμε ένα μέρος όπου να φάνε και να κοιμηθουν τή νύχτα χωρίς να δώσουν πολλά χρήματα. Θά ήταν ενθουσιασμέ-

νος αν μπορούσαν να φύγουν τήν άλλη μέρα, γιατί τὰ λίγα χρηματάκια που είχαν θά ξοδεύονταν πολύ γρήγορα και τότε τί θά γίνονταν; Πουδὴν να πάνε και να βρούνε σ' αυτή τή μεγάλη πόλη όπου δεν γνώριζαν κανένα; Τὰ δυο αδελφια του Γιάννη, με τήν ξενιοσασία της ηλικίας τους, δεν σκέπτονταν τίποτε άλλο παρά πως επιτέλους θά έβγαιναν από μέσα από τδ μεγάλο αυτό και σκοτεινό κτίριο όπου τόσες ώρες έμεναν καθισμένοι άκούητοι. Άλλωστε ο Γιάννης εκρινε δλότελα περιττό να τους πῆ τις ανησυχίες του και τους δήλωσε μόνον πως θάφευγαν τήν άλλη μέρα. Οί μικροί δεν τόν ρώτησαν περισσότερο κι' άρχισαν να κατεβαίνουν άργά-άργά τις σκάλες.

Όταν έφτασαν στο πλατύσκαλο του πρώτου πατώματος, άναγκάστηκαν να παραμερίσουν, για να κάνουν τόπο να περάσουν πέντε-έξη άνθρωποι που ανέβαιναν δλοι μαζί. Ο μικρότερος από τὰ τρία αδελφια, ο Φραγκίσκος τραβήχτηκε ως τήν είσοδο από ένα σκοτεινό διάδρομο. Εκεί τδ πόδι του σκόνταψε επάνω σε ένα πράγμα αρκετά χοντρό και χωρίς να σκεφθῆ έσκυψε και τδ σήκωσε. Ήταν ένα πορτοφόλι πέτσινο, τόσο γεμάτο από χαρτιά, ώστε δεν εκλείνε καλά.

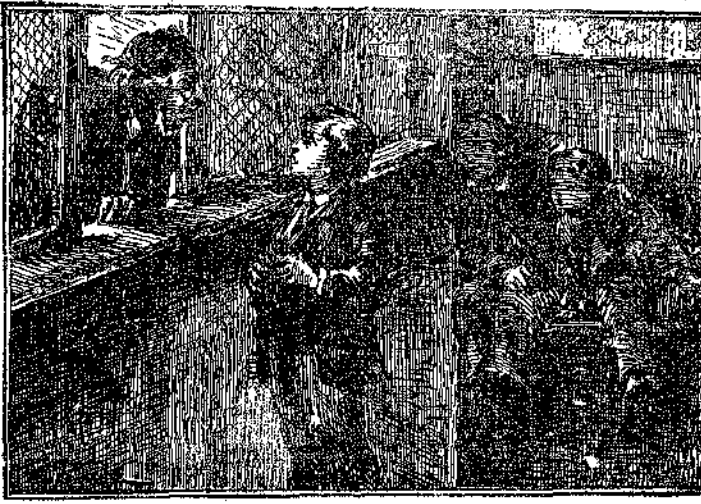
Ο Φραγκίσκος έδωσε τδ πορτοφόλι στον Γιάννη κι' εκείνος τδ άνοιξε για να ιδῆ μήπως μπορούσε να βρῆ τ' όνομα του ιδιοκτήτη του. Με τδ άνοιγμα είδε ένα χοντρό μάτσο από χαρτονομίσματα κι' ύστερα σε μια μεταλλική πλάκα που βρισκόταν κολημένη από τδ μέσα μέρος είδε χαραγμένες αυτές τις λέξεις: Μάριος Γαστάλδης, πλοίαρχος της Μαρίας-Γαβριέλλας.

Ο Γιάννης έμαθε αυτό που ήθελε να μάθη. Έκλεισε άμέσως τδ πορτοφόλι και για μεγαλύτερη ασφάλεια τδ έχωσε στην άπομέσα τσέπη του σακκιασού του. Χωρίς να μετρήση τὰ χαρτονομίσματα κατάλαβε πως ήταν πολλά χρήματα. Τί έπρεπε να κάνῆ τώρα; Στην άρχῆ σκέφθηκε να παραδώση τδ πορτοφόλι στον κλητήρα της Νομαρχίας να τδ φυλάξη ώσπου να τδ ζητήση εκείνος που τδ έχασε. Όστερα όμως άλλαξε γνώμη: Άν τυχόν ο κλητήρας δεν ήταν τίμιος άνθρωπος και κρατούσε τὰ χρήματα;

Άλλά που λοιπόν να πάη για να κατορθώση να εϋρη τόν πλοίαρχο Γαστάλδη και να τδ δώση ο ίδιος τδ πορτοφόλι του;

Καθώς βρισκόταν σ' αυτή τήν άμυχανία ήρθε στο νου του ο ευγενικός υπάλληλος της Νομαρχίας που τδ είχε μιλήσει με τόση συμπάθεια. Παιρνοντας λοιπόν πάλι μαζί του τ' αδελφια του άρχισε να ξαναμβαίνει τή σκάλα για να πάη στο γραφείο του.

Μα δεν είχε καλά-καλά άνεσει ούτε δέκα σκαλοπάτια και άκουσε από πάνω του δυνατές φωνές και διαστικά δήματα. Ένας παχὺς άνθρωπος με τδ κεφάλι ξέσκεπο και κόκκινος σαν να ήταν έτοιμος να σκάση, φώναζε και χειρονομούσε σαν τρελλῆς άνάμεσα σ' ένα πλήθος από υπάλληλους και άλλους περιέργους που είχαν μαζευτεί γύρω του.

τας τδ πορτοφόλι από τήν τσέπη του.

— Τδ πορτοφόλι μου! φώναξε ο χοντρός πλοίαρχος, άρπάζοντάς το από τὰ χέρια του Γιάννη.

Με μιὰ ματιά δεβαιώθηκε πως τδ μάτσο με τὰ χαρτονομίσματα ήταν άπείραχτο, κι' ύστερα άνέβηκε πάλι τρέχοντας τή σκάλα και ξαναμπήκε στο γραφείο, φωνάζοντας σαν τρελλός: «Νά το, τδ βρήκα!».

Ο Γιάννης τὰ έχασε μια στιγμή με τόν τόσο λίγο ευγενικό τρόπο του πλοίαρχου, γιατί νόμιζε πως άξίζει τδολάχιστον ένα ευχαριστώ για τδ καλό που έκανε στον παράξενο αυτόν άνθρωπο. Στο τέλος, άφου συνηθέ από τήν έκπληξή του, βγήκε από τή Νομαρχία μαζί με τὰ δυο αδελφια του, και άφου πέρασε από τήν πλατεία, πήρε ίσια τόν μεγάλο δρόμο που άνοιγόταν μπροστά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο Πλοίαρχος Μάριος Γαστάλδης

Σε μιὰ γωνιά του μεγάλου αυτού δρόμου υπάρχει ένα μαγαζί που οι βιτρίνες του τραβούν δλες τις ώρες της ημέρας πλήθος κόσμου. Ο Γιάννης και οι δυο του αδελφοί μιμήθηκαν κι' αυτοί τους άλλους διαβάτες, στάθηκαν λιγάκι μπρὸς στο μαγαζί για να ιδοῦν τὰ φρατά πράγματα που ήταν στις βιτρίνες του κι' ύστερα εξακολούθησαν τδ δρόμο τους.

Τῆ στιγμή που έστριβαν ο Γιάννης ένοιωσε ένα χέρι να πέφτη βαρὺ στον ώμο του και άκουσε μια φωνή λαχανιασμένη να τδ λέη:

— Α, τέλος πάντων, σ' έφτασα! Τόσην ώρα σε κυνηγώ! Δεν μου λες σε παρακαλώ, γιατί δεν μ' έπερίμενες εκεί στην σκάλα;

— Μα δεν μου είπατε να σας περιμένω, κύριε πλοίαρχε.

— Δεν σου είπα; Μπορεί. Μήπως ήξερα εκείνη τή στιγμή που είχα τδ κεφάλι μου; Άλλά αν ήξερες καλά τόν Μάριο Γαστάλδη δεν θά είχα άνάγκη να σου πῶ εγώ στι ποτὲ δεν φάνηκα άχάριστος. Και ή ευεργεσία που μου έκανες εσὸ, παιδί μου, ήταν πολύ μεγάλη, τδ καταλαβαίνεις και μόνος σου.

(Ακολουθεί)

Κι' έτρεξε να κατεβῆ τή σκάλα, μα τή στιγμή που περνούσε μπρὸς από τόν Γιάννη, εκείνος τόν σταμάτησε και τδ ελεπε:

— Είσεθε ο κύριε Μάριος Γαστάλδης, πλοίαρχος της Μαρίας-Γαβριέλλας;

— Βέβαια! μα άφησέ με να περάσω, διαβολόπαιδο, που βρήκες τήν ώρα να μού μιλήσης;

— Όστε αυτό βέβαια θά τρέχετε να βρήτε; εξακολούθησε ο Γιάννης μ' δλη του τήν άπάθεια, βγάζον-

— Εσο είσαι ο Γιάννης Καστέρας; (Σελ. 4, στίλ. α')

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΥΣ

Θά ξέρετε βέβαια, πώς στις εμπό-
λεμες χώρες όλοι οι πολίτες είναι ό-
ποχρωμένοι, όποτε βγαίνουν έξω, να
παίρνουν μαζί τους και την άντια-
σφυζιογόνο προσωπίδα τους. Τήν
προσωπίδα αυτήν τή βάζουν μέσα σ'
ένα κουτί μακρουλό ή στοργγυλό και
τήν κουβαλούν μαζί τους όπου κι' αν
πάνε. "Όσο απαραίτητη όμως κι' αν

είναι ή προσωπίδα είναι συχνά πολύ
ένοχλητική, ιδίως όταν μεταφέρη
κανείς κι' άλλα πακέτα. Στο Λονδίνο
λοιπόν μερικοί έξυπνοι Λονδρέζοι
βρήκαν ένα πολύ πρακτικό μέσον για
να μήν τους ένοχλει ή προσωπίδα
τους. Τήν έμπιστεύονται στον σκύλο
τους και τούς τήν κουβαλάει αυτός.
Φαντασθήτε όμως αν βρισκόταν κα-
νένας σκύλος αρκετά έξυπνος, που να
ήξερε σέ τί χρησιμότη ή προσωπίδα
και μόλις σήμαινε ο συναγερμός να
τήν έδωζε από τό κουτί και να
τήν φορούσε, αφήνοντας τον ά-
φεντικό του στά κρύα τοσ λου-
τρού. "Αλλά ποιος σκύλος κάνει
ποτέ ένα τέτοιο πράγμα;

Δέ λέμε όλοι μας : «πιστός
σάν τό σκυλί;»

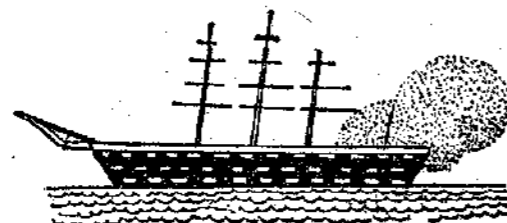
ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

"Όλον αυτό τον τελευταίο καιρό
διαβάζετε στις εφημερίδες για τοριπ-
λισμούς και για καταβυθίσεις πλοίων
και σας πονεί ή καρδιά σας όταν
βλέπετε τά ώραία περήφανα και
καινούργια βαπόρια, που χάνονται ά-
πό τή μια στιγμή στην άλλη, στο βά-
θος των ωκεανών. Κι' όμως ως χτές
άκόμη υπήρχε και έπλεε επάνω στα
κύματα τό πιο παλιό καράβι τοσ κό-
σμου, ή "Ιάβα, ένα τρικάρτο πλοίο
που είχε ναυπηγηθεί στα 1813, που
είχε φθάσει δηλαδή στην σεβαστή
ήλικία των εκατονκοσιέξ έτών.

Τό πλοίο αυτό είχε ναυπηγηθεί
στην Καλκούττα και στα νειάτα του
ήταν ένα ισχυρό πολεμικό 1175 τόν-
νων, όπλισμένο με 30 κανόνια. Χρό-
νια πολλά έσχιζε τις θαλάσσιες όλου
τοσ κόσμου, στο τέλος όμως τό έφε-
ράν στο Γιβραλτάρ και τό άγκυροβά-
λησαν όριστικά στο λιμάνι του. Τήν
έποχή εκείνη ή "Ιάβα ήταν 43 έ-
τών. Μέλο που ήταν όμως σχετικά
νέο ακόμα, είχε τελειώσει πιά γι' αυ-
τό όριστικά ή ώραία ταξιδιάρικη ζωή
στις θαλάσσιες και στος ωκεανούς.
Τό παρώπιον και τό έκαναν πλωτή
καρβουναποθήκη.

Τόν ρόλο αυτόν τον κράτησε πι-
στά ή "Ιάβα όγδοκατρία όλόκλη-
ρα χρόνια και οι ναυτικοί που περ-
νούσαν από τό Γιβραλτάρ τήν είχαν
τόσο πολύ συνειθισει, ώστε τούς φαί-
νόταν σάν ν' αποτελούσε αναπόσπα-
στο μέρος τοσ τοπίου, είχαν δέ πλά-
σει ένα σωρό θρύλους και ιστορίες
γι' αυτήν, που τις διηγόνταν κάθε
φορά όταν περνώντας από τό Γιβραλ-
τάρ αντίκριζαν τή γέρικη φρεγάδα
άγκυροβολημένη μπροστά στο άγγλι-
κό φρούριο.

"Όλα τά πράγματα έχουν όμως ένα
τέλος. Καί ή καιμένη ή "Ιάβα ή-
ταν τόσο γέρικη, τόσο σάπια και
σαρακαφαγωμένη, που στο τέλος ά-
ναγκάσθηκαν να τήν πουλήσουν για

παλιοσιδερίκιά. "Ότσο πριν πεθάνη
έκανε τό τελευταίο ταξίδι της από τό
Γιβραλτάρ στο λιμάνι, όπου θα τήν πα-
ραλάβουν οι εργάτες με σφυριά και με
σκεπάκια και θα διαλύσουν σέ
κομμάτια τό γέρικο κουφάρι της.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

Νά τώρα και μια μόδα που μας
έρχεται από τό Λονδίνο, μια μόδα
στ' αλήθεια πρωτότυπη και πρακτική.
"Η αλήθεια είναι πώς σάν τό καλο-
σκέφθηκα δέν τήν βρήκα και τόσο
πρακτική.

Λοιπόν ένας έμπορος στο Λονδί-
νον έβγαλε τώρα τελευταία κάτι και-
νούργια μαντήλια, όπου έχουν επάνω
τυπώσει ένα λεπτομερέστατο χάρτη
τοσ Λονδίνου, με τά δνόματα των
δρόμων του με τά μνημεία του, με
τά λεωφορεία του, με όλα, έτσι ώστε
δταν έρθει κανένας ταξιδιώτης στο
Λονδίνο και δέν ξέρει καλά τά κα-
τατόπια δέν έχει ανάγκη ν' αγορά-
ζει ένα βαρύ και άνοικοδόμητον χάρ-

τη από χονδρό χαρτί που να μήν
ξέρη που να τον φυλάξει και πώς να
τον άνοιξη παίρνει ένα κομψότατο
μαντηλάκι που τό χώνει στην τσέπη
του και όποτε θέλει τό βγάξει και τό
συμβουλευέται. Για φαντασθήτε όμως
τί θα γίνει αν πάθη κανείς καμιά φο-
ρά συνάχι; ή θα ξεχαστή και θα βγά-
λη τό μαντήλι από τό τσέπη
του και τότε θα καταστρέψη τό χάρτη
του και είναι φόβος να χαθή μες στο
άπέραντο Λονδίνο, ή δέν θα τό χρη-
σιμοποιήσει, κι' αν δέν έχει άλλο
μαντήλι... "Εγώ πάντως αν
ήμουν πολύ συναχωμένος θα τό
μεταχειρίζομαι!

ΑΥΤΟ ΜΗΝ

ΤΟ ΠΗΤΕ Σ' ΑΛΛΟΝ

γιατί θα πουν πώς πολύ κακά
πράγματα σας μαθαίνω. "Ακού-
στε το όμως για να γελάσετε :
Τόν πρώτο αριθμό τοσ Σουηδικοσ
λαχείου τον κέρδισε ένας μικρός Σουη-
δός εφημεριδοπώλης. Καί ξέρετε για-
τί ; Γιατί ήταν πολύ βρώμικος !!! Τό
τυχερό αυτό λουστράκι είχε τέτοια
αντιπάθεια στο σαπούνι, που οι συνά-
δελφοί του τον είχαν βγάλει «γου-
ρουνόπυλο». Από τά λαχεία λοιπόν
που είχε πάρει να πουλήση ένα τό
είχε λιγδώσει τόσο πολύ, ώστε ντρέ-
πηκε να τό δώσει πίσω και τό κρά-
τησε ο ίδιος για λογαριασμό του. Καί
τό λαχείο αυτό ακριβώς εκέρδισε τον
πρώτον αριθμό!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ ΚΑΙ Ο ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Μιά από τις ωραιότερες και τις πιο
φιλόξενες χώρες τοσ κόσμου είναι ή
Τουριστία. "Αλλωστε και ή κυριώτερη,
ή μόνη σχεδόν άσχολία των κατοίκων
είναι ο τουρισμός— αν και θάπρεπε,
δυστυχώς, να πώ «ήταν» και σέ λίγο
θα ίσχητε τό γιατί.

Ποθεντά, σέ κανένα άλλο μέρος
τοσ κόσμου δέν ευρισκε καλύτερη ή-
ποδοχή, περισσότερες άνέσεις, μεγα-
λύτερη περιποίηση ο ξένος ταξι-
διώτης.

"Η Τουριστία είναι χώρα θαλασσι-
νή, όπως και ή δική μας. Οι ταξι-
διώτες λοιπόν που πηγαιναι να τήν
ίδου, έρχονται με τό βαπόρι. "Εχε-
τε ταξιδέψει με βαπόρι
για να πάτε σέ ξένο
μέρος; "Ε, λοιπόν έ-
γώ που έχω ταξιδέψει,
σας λέω πώς τίποτε
δέν είναι πιο δυσάρεστο
δταν ξεμπαρκάρει
κανείς σ' ένα λιμάνι,
παρά να τρέξη να ψά-
χνη για ξενοδοχείο.
Δέν ξέρετε κανείς που
να πάη, από δω τον
πολιορκούν δυο άχθο-
φόροι, από κει ένας
πορτιέρης, από μπρός
ένας γαλονάς, από πί-
σω άλλος γαλονάς και
καθε ένας απ' αυτούς
αντιπροσωπεύει ένα ξε-
νοδοχείο και θέλει σώ-
νει και καλά να σας
πάρη στο δικό του.

"Ε, λοιπόν στην
Τουριστία είχαν βρει ένα μέσον
περίφημο για να λύσουν αυτό τό πρό-
βλημα. Είχαν καθιερώσει τά «πλω-
τά ξενοδοχεία». Τα ξενοδοχεία αυ-
τά ήταν κτίρια πελώρια με 'ξξ ή
έπιτά πατώματα, κτισμένα επάνω
σέ σχεδίες. Μόλις ο ασύρματος ει-
δοποιούσε πώς φθάνει ένα βαπόρι,
άμέσως ένα ή περισσότερα ξενοδο-
χεία «έβγαζαν μπρός» και πηγαιναι να
προϊπαντήσουν τό βαπόρι στην ανοι-
κτή θάλασσα.

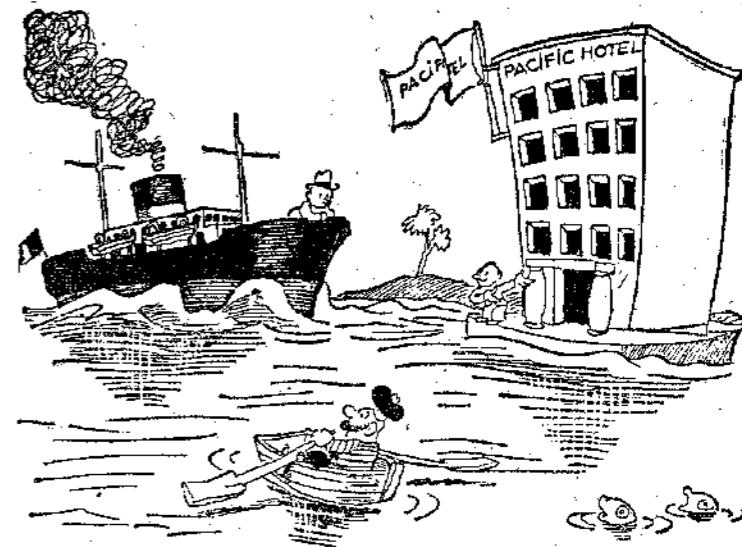
"Ετσι κανείς μπορούσε να διαλέξη
άνετα τήν κάμαρά του και να εγκατα-
σταθή σ' αυτήν πριν φθάση στο λιμάνι.
"Αλλά και ύστερα, στο διάστημα
της διαμονής τοσ ξένου στην Τουρι-
στία, τό ξενοδοχείο άλλαζε κάθε μέ-
ρα άγκυροβάλλει και κάθε πρωί που ξυ-
πνούσε κανείς μπορούσε ν' απολαύ-
ση ένα καινούργιο ώρατο τοπίο απ'

τά παράθυρα τής κάμαράς του.
"Αν θέλατε να κάνετε ένα θαλασ-
σινό περίπατο δέν είχατε ανάγκη να
νοικιάσετε βάρκα ή κόττερο. Φωνά-
ζατε τον υπάλληλο τοσ ξενοδοχείου
και τοσ λέγατε :

— Θα ήθελα να πάω σ' εκείνο τό
νησάκι άντικρά να φαρέψω καβούρια.
Αυδ λεπτά άργότερα τό ξενοδοχείο
έβγαζε πλήρη κατά τό νησάκι και ά-
ραζε στην παραλία, όπου σας βόλευε
να ψαρέψετε τά καβουράκια σας.

"Υπήρχαν όμως και κάθε λογής ά-
κόμη εύκολές και (καλοποιήσιες για
τοδς περιηγητές που ήθελαν να βγούν
από τό ξενοδοχείο τους και να κά-
νουν ένα μικρό γύρο στα περίχωρα.

Παντού σ' όλους τοδς άγρούς,
στοδς δρόμους, στοδς κήπους ήταν έ-
να πλήθος όπωροφόρα δέντρα : μη-
λιές, ροδακινιές, πορτοκαλλιές, συ-

Τά ξενοδοχεία έβαζαν μπρός και προϊπαντούσαν τό βαπόρι
(Σελ. 7, στ. α').

κιές κλπ. Δέν είχε κανείς παρά ν'
άπλώση τό χέρι του και να κόψη δι-
τοσ άρεσε. Αυτό όμως δέν μπορούσε
να τό κάνει γιατί ήκ ήταν καθρη ή
κλεψιά. "Ετσι στη βάση τοσ κορμού
κάθε δένδρου ήταν χαραγμένη μια
μικρή σχιζμάδα όπου μπορούσε κα-
νείς να ρίξη ένα φραγκάκι. Εδούδς
μόλις τ'έριχνε κάπ! Ένα ζουμπερ
πορτοκάλλι, ένα κόκκινο μήλο ή ένα
μυρωδάτο άχλάδι τοσ έπεφτε στο
χέρι του.

"Η μεγαλύτερη όμως «έτραξιόν»
τής Τουριστίας ήταν τό ήφαιστειό της
δ Τριπόδοκος, ένα ήφαιστειο παμμέ-
γιστο και μεγαλοπρεπέστατο.

"Όταν τό βλέπατε από μακριά φαί-
νόταν ήσυχο, σάν στυσμένο από πολ-
λούς αλώνες. Πλησιάζατε τον κρατή-
ρα του, κι' έξακολουθούσε να μήν κά-
νη ούτε κίχ! Μόλις όμως ρίχνατε

στον κρατήρα του ένα τάλληρο, εδ-
ούδς τό φιλότιμο ήφαιστειο ζυπνούσε,
άρχιζε να βγάξη καπνούς, να μπου-
μπουνίξη και να κάνει θόρυβο μεγά-
λο. "Η λάβα έβραζε και ξεχυνόταν
κι' έτσι είχατε μπροστά σας μια έ-
κρηξη πρώτης γραμμής και λέγατε
πώς τό θέαμα αξίζει τό τάλληρο, που
δώσατε.

Στήν Τουριστία πηγαιναι κάθε
χρόνο πλήθος περιηγητές κι' έτσι τό
ήφαιστειο είχε σχεδόν πάντα δου-
λειά. Κι' επειδή οι περιηγητές ευρι-
σκαν πολύ διασκεδαστικό αυτό τό
πράγμα, τό έβάζαν να δουλεύη από
τό πρωί ως τό βράδυ. Κάθε έκρηξη
βαστούσε πάντε λεπτά, αν λοιπόν εί-
σαθε δυνατοί στην άριθμητική, μπο-
ρείτε να υπολογίσετε πόσα τάλληρα
καταβρόχιζε τήν ήμέρα ο Τριπό-
δοκος.

Δίχως άλλο θα είχε
βάλλει αρκετά παραδά-
κια στην μπάνια κι'
αν τό πράγμα εξακολου-
θούσε έτσι, ύστερα από
λίγα χρόνια θα μπο-
ρούσε ν' αποτραβηχθή
από τήν «ένεργό υπη-
ρεσία» και να περάση
ήσυχα γεράματα με τά
εισοδήματά του. Μ' άλ-
λοίμονο! αλλιώς τό
θέλησε ή μοίρα.

"Η ιστορία είναι πολ-
λό άπλη και μπορώ
να σας τήν διηγθώ με
τρία λόγια. "Όπως σας
είπα και παραπάνω, μ'
ένα τάλληρο τό ήφαι-
στειο έκανε μια έκρηξη
που κρατούσε πάντε λε-
πτά. "Αν ρίχνατε ένα δε-
κάρικο, ή έκρηξη ή-

ταν λίγο πιο δυνατή και κρατού-
σε λίγην ώρα περισσότερη. "Αν
ρίχνατε ένα πενήνταρι, βλέπατε μια
καταστροφή σέ μικρογραφία.
— Λοιπόν μια ώρα ήμέρα ένας "Α-
μερικανός εκατομμυριούχος άνέθηκε
επάνω στον Τριπόδοκο. Τή στιγμή
που έφθασε στο στόμιο τοσ κρατήρα
άνοιξε τό πορτοφόλι του γυρεύοντας
να βρη κάτι.

"Ένα μικρό χαρτάκι έπεσε από
τό πορτοφόλι του, ο άνεμος τό πα-
ρέσυρε και τό έρριξε μέσα στον κρα-
τήρα.

Αυδ λεπτά άργότερα φοβερές δα-
νήσεις έτρύανταξαν τή χώρα. Μαύρα
πυκνά σύννεφα σκέπασαν τον οδ-
ρανό, μια κύρινη στήλη λάδας ύψώ-
θηκε σέ ύψος 300 μέτρων κι' ύστερα
χόθηκε σάν χείμαρρος επάνω στην
δυστυχισμένη Τουριστία και μέσα σέ

λίγα δευτερόλεπτα την έκαψε δλόκλρηη!

Το χαρτί που ξέφυγε από το πορτοφόλι του Αμερικανού ήταν ένα τσέκ 50.000 δολλαρίων!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΗ
(ΛΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Ένας Κεφαλλονίτης έκανε τον πρακτευτή. Πύριζε και πουλούσε πραμάτειες στα χωριά, περνώντας από το κάθε ένα μία φορά την βδομάδα.

Κάποτε πού ξεπούλησε όλο το εμπόρεμά του σε κάποιον όρεινό χωριό, πού ήτανε πέντε ώρες μακριά από την πολιτεία, αποφάσισε να κατεβή άμέσως σ' αυτή για νέκ προμήθεια.

Μόλις εξεκίνησε, τον αντίμωσε ένας διάβολος μεταμορφωμένος σε άνθρωπο και τον ρώτησε:

— Αϊ! πατριώτη, για πού νάχω καλό ρώτημα;

— Κατεβαίνω στη χώρα.

— Κι' εγώ για έχει είμαι, πάμε μαζί;

— Γιατί όχι, ο δρόμος γυρεύει τη συντροφιά.

— Άμα προχωρήσανε λίγο, τού λέει ο διάβολος.

— Μιά και είναι τόσο μακριά ή πολιτεία και κανένας μας δεν έχει ζωό, νά ριζώμε τον κόμπο κι' όποιος θά κερδίση θά καθαλλήση τον άλλον και θά πηγαίνει έτσι καθάλλα τραγουδώντας ελοένα.

— Άμα τελειώση όσα τραγούδια ξέρει, θά ξεκαθλήση, νά καθαλλήη από τον άλλον, ως πού νά σώση κι' εκείνος τά δικά του.

— Σύμφωνα άπάντησε ο Κεφαλλονίτης.

— Έρριξαν τον κόμπο, κέρδισε ο διάβολος, σάν διάβολος πού ήταν! κι' άμέσως μ' έναν πήδη βρέθηκε στους ώμους του Κεφαλλονίτη και χαρούμενος πού με την διαβολιά του γίνηκε πρώτα αυτός καθαλλής, άρχισε νά τραγουδά.

— Τραγουδήςε καμμιά ώρα, ως πού τελειωσε τά τραγούδια του και πέζεφε. Τότε τον έκα-

βάλλησε ο Κεφαλλονίτης κι' έπιασε τό τραγούδι του πού δεν ήταν τίποτ' άλλο, από ένα άτελειωτο τραλά-λά, τρα-λα-λά, τρα-λα-λά.

Πέρασαν έτσι δυό-τρεις ώρες, ως πού ο διάβολος κουρασμένος πιά— γιατί μεταμορφωμένος σε άνθρωπο είχε και όλες τις ανθρώπινες άδυναμίες— έχασε την ύπομονή του και τον ρώτησε:

— Αϊ! πατριώτη, δεν κοντεύεις νά τελειώσης αυτό τό τραγούδι σου;

— Άκόμα δεν άρχισα, τού άπάντησε χαμαγελώντας εκείνος, από τώρα τό βαρέθηκες; και με πού δυνατή φωνή τό έξακολούθησε και μόνο σάν έρτασαν λίγο έξω από την πολιτεία ξεκαθάλλησε χωρίς νά έχη τελειώσει τό μονότονο τρα-λα-λά του.

Ο διάβολος άφρισμένος από τό πάθημά του γίνηκε μονομιές άφαντος, ήλαστημώντας την ώρα και τη στιγμή πού βλήθηκε νά κάνη παρέα με Κεφαλλονίτη για νά τον τυραννήση, και δεν τό κατάφερε γιατί βρήκε τον μάστορή του!

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΞΕΦΕΡΑΝΣ

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΙ' Ο ΛΑΓΟΣ

Η χελώνα κι' ο λαγός ήταν σέμπροι κι' είχαν ένα χωράφι. Κάποτε ειπαν νά σπείρουν τό χωράφι, νά τό θερίσουνε μαζί και νά μοιράσουνε τό γέννημα.

Τό σπείρανε, τό θερίσανε, τ' άλωτίσανε' εκεί πάνω στη μοιρασιά δέ μονοιάζανε.

Λέει ο λαγός της χελώνας:

— Τι δικό μου και δικό σου; σάματις είναι και πολύ; νά βάλουμε ένα στοιχημα νά παρατρέξουμε, κι' όποιος φτάση πρώτος στο σωρό με τό γέννημα, εκείνος θά τό πάρη.

Χαράξανε πιά τά σημάδια από πού θά ξεκινήσουνε. Λέει ο λαγός: «'Εγώ με μία σαλτιά θά βρεθώ στο σωρό, έτσι κι' άλλοιώς τό γέννημα δικό μου είναι. Άς γείρω νά πάρω λίγον ύπνο και θά κοιμηθώ και θά ξυπνήσω και ή χελώνα ούτε ξεκινήμένα δεν θάχη άκόμα.

Πλάγιασε ο λαγός, βαρυκοιμήθηκε, έκαμε ώρες νά ξυπνήση. Η χελώνα ή κακομοίρα ξεκίνησε τάκου-τάκου,

ώσπου νά ξυπνήση ο λαγός είχε φτάσει στο γέννημα και καθόταν κιάλια έπάνω.

Ξυπνάει καμμιά φορά ο λαγός, άνακλαδίζεται.

«'Ας κάνω τώρα, λέει, καμμιά σαλτιά ως τό γέννημα». Φτάνει εκεί, βλέπει τη χελώνα κι' ήταν καθισμένη έπάνω στο σωρό.

— Έδώ είμαι κουμπάρε, τού λέει, έφτασα πριν από σένα.

Τό πήρε πιά τό γέννημα ή χελώνα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

ΦΥΓΑΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

«Άχ τό θεόρατο βουνό Γιατί δέ χαμηλώνει; Χριστέ μου, αν ήταν βολιέο Νά δώσω μία νά τό διαβώ Σάν ένα χελιδόνι!

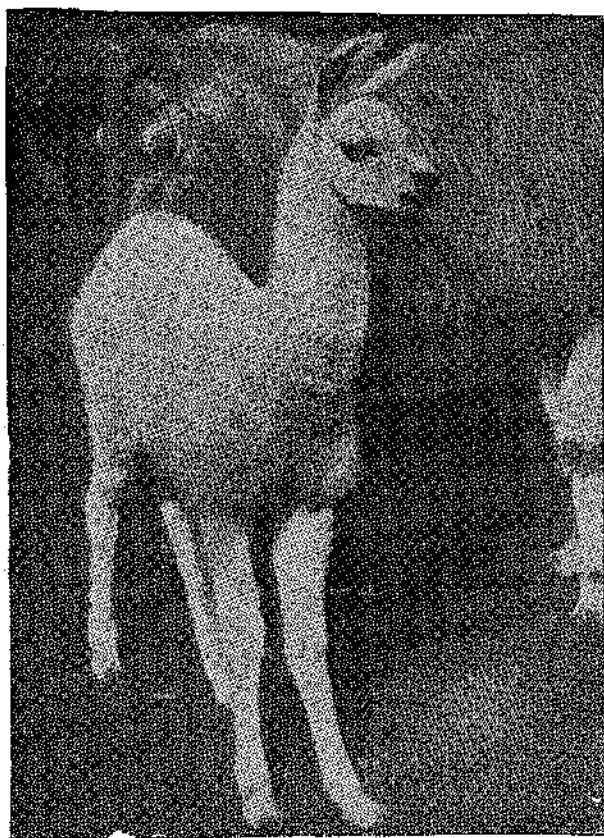
Ώραία της' Άνοιξης πουλιά Για πέρα μισμενα, Δυναίστε μου τά φτερά, Και νέα λαλήματα γλυκά Θά μάθετε από μένα.

Τί λέω! Τερπνότατη φωνή Σας έδωκεν ή φύση, Και με τά μάγια της αυτή Θάχη τη χάρη κάθε αύγη Τό φώς μου νά ξυπνήση.

Έγώ και άσπλέκα τεχνικά Τού τραγουδιού τό στίχο-Πέρα, σε τούτη την έρημό Ευπνάω τριγύρω μοναχά Της λαγκαδιάς τον ήχο.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ένα χαριτωμένο λάμα, από τον Ζωολογικό κήπο τού Άμβούργου

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΛΕΤΡΙΑ

Άλέτρι καιρό είχε Πολύ νά δουλέψη Και ήταν γεμάτο Σκουριά τό ύνι του. Τ' άδελφι του βλέπει, Πού λάμποντας όλο Γυρνά άπ' τη δουλειά του. — Τά ίδια, τού λέει. Τά χέρια μās κάρναν, Και είμαστε άπ' όμοια Φτιαγμένα έμεις, ήλη Και όμως σύ λάμπεις Ένώ γώ σαμπο'μαι, Τη λάμψη πού βρίσκει; Κι' άπό άπανταί; — Δουλεύοντας μόνο, Τη λάμψη άποκτώ.

(Από τό Γαλλικό)

Αδοξαμένο Άμρωτήρι [B]

Ο ΦΟΥΑΤ

Μιά πολύ φίλη της μαμάς είχε έρθει νά μās επισκεψή την ήμέρα πού οι άνθρωποι έχουν άφιρώσει στα ζώα, και όπως ήταν φυσικό ή συζήτηση περιστράφηκε σ' αυτό τό θέμα. και σε μία στιγμή ή κυρία μās ειπε:

— Θα σάς πώ μία ιστορία πού μου συνέβη όταν ήμουν μικρή και δείχνει πόσο τά ζώα είναι καλοί και άφοσιωμένοι φίλοι μας. Ημουν τεσσάρων χρόνων όταν οι υποθέσεις τού πατέρα μου μās είχαν φέρει σε μία επαρχιακή πόλη. Μιά μέρα ένα σι μεγάλοι έμναν τό νοικοκυριό κι' εγώ έπαιξα μές' τό σπίτι, ξαφνικά με έχασαν Έψαξαν έδω, έψαξαν εκεί, τίποτε. Τέλος έστειλαν την ύπηρετρια στο γραφείο τού πατέρα μου μήπως είχα πάει. Ξαφνισμένος ο πατέρας μου της ειπε, όχι, και, μαζί της γύρισε στο σπίτι για νά μάθη άκριβώς τί συνέβαινε. Η μητέρα μου άνάστατη τού ειπε ότι ήταν περισσότερο από μιση ώρα πού είχα χαθεί και παρ' όλες τις έρωνες σε διάφορα γειτονικά και φιλικά σπίτια δεν βρέθηκα. Φυσικά την εποχή εκείνη, έδω και τριάντα χρόνια πού συνέβηκε αυτό, δεν ύπήσχαν αυτοκίνητα για νά ύπόσχη φόβος γι' αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Άλλά σ' αυτή τη μικρή πόλη ύπήρχε ή συνήθεια νά έχουν πηγάδια παντού, σε δρόμους και σ' αύλές, και χωρίς πεζούλι και σκαπασμένα πρόχειρα με χόρτα και καλάμια, πού για ένα μικρό παιδί ήταν σωστές παγίδες. Άδτά σκέπτονταν οι γονείς μου και άνησχοι άναρωτιόνταν πού νά ή-μουν άραγε, όταν μακίνας λαχανιασμένος ο σκύλος μας Φουάτ και πήδαι έπάνω στον πατέρα μου, και αυτός σάν από ένστικτο τον ρωτάει:

— Φουάτ, πού είναι τό παιδί;

Ο Φουάτ γυρνάει, στρέφοντας τό κεφάλι και κοιτάζοντας την πόρτα. Τότε ο πατέρας μου σκέφθηκε: ότι το σκυλί κάτι θά ήξερε και αποφάσισε νά τό άκολουθήση.

Άφού έφτασαν στην πλατεία της πόλης, ο πατέρας μου άκολουθήσε, όπως ήταν φυσικό, τον δρόμο πού πήγαινε στο γραφείο του. Άλλ' ο Φουάτ δεν τον άκολουθούσε και' ούδένα τρόπο, παρά στέκóταν και κοίταζε πρδς τον δρόμο, πού έφραζε στην έξοχή, γυρνώντας. Τότε τον ξαναρωτάει ο πατέρας μου:

— Φουάτ, πού είναι τό παιδί; Ο σκύλος γι' άπάντηση άρχίζει νά τρέχη στον έξοχικό δρόμο, και από πίσω τον άκολουθεί ο πατέρας μου. Έτσι έφτασε ως τό νεκροταφείο. Έκεί στάθηκε μή ξέροντας τί νά κάνει, γιατί εν τώ μεταξύ είχε χάσει τον σκύλο από τά μάτια του. Έκείνη όμως την στιγμή ξαναβλέπη τον Φουάτ νά βγαίνει από τό νεκροταφείο και με πηδήματα και γυλιόμους τού έδειχνε ότι έπρεπε νά τον άκολουθήση μέσα στο νεκροταφείο. Ο δύστυχος ο πατέρας μου βάζοντας χίλια δυό κακά στο νου του τον άκολουθήσε από ένα στενό και άκανόνιστο μονοπάτι, πού έβγαινε στο σπίτι του νεκροτάφει. Μόλις έφτασε εκεί κατάπληκτος και γεμάτος χορά άντίκρισε την μικρή μου προσωπικότητα, καθισμένη μπροστά σ'ένα πλυτζάνι γάλα και νά τρώη, ενώ συγχρόνως άπαντούσε στις διάφορες έρωτήσεις της καλής γυναίκας τού νεκροτάφει.

Της έξηγήσε τότε ο πατέρας μου, ότι με είχαν χάσει και ότι, κατά την γνώμη του, ο σκύλος με άκολουθήσε, όταν βγήκα κρυφά από τό σπίτι μέχρι τού σημείου πού με είδε ότι κάθησα άσφαλώς πλέον κοντά της και τότε πιά αποφάσισε νά γυρίση νά δώση μήνυμα στο σπίτι. Είναι περιττό νά σάς πώ τί στοργικά μαλώματα έδέχθηκα εγώ και τί χάδια ο πιστός και έξυπνος Φουάτ.

Χρόνια πολλά πέρασαν από τότε εγώ μεγάλωσα και ο Φουάτ έγέρασε. Δέν έβλεπε, δεν άκουε πιά έχασε και την ύσφησή του άκόμη και χρειαζόταν νά τον λούσουμε. Κι' ένα πρωί τον βρήκαμε στο στρώμα του φόφου. Τον θάψαμε στο βάθος της αύλης και κάτω από τον φύκο, έτελειωσε ή κυρία και σφογγισε δυό δάκρυα από τά μάτια της.

Δουλοτόι των Άλπεων [B]

ΑΠΟ ΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

10 Σεπτεμβρίου.— Φθινόπωρο... Σύννεφα σκορπισμένα παντού κι' ή θάλασσα γεμάτη κύματα πού σπάνε άφρισμένα. Προμήγματα... Με κάνουν άδιάκοπα νά σκέπτονμαι πώς τό Φθινόπωρο δεν είναι μακριά. Συχνά στα

Βασίλισσα Ηεφερίτι [A]

βαλινά μένα στη σκαπαστή βεράντα για-τι μέρες τώρα, ο άέρας φυσά δυνατά στο περιβόλι, και τό σύννεφα πυκνά-πυκνά, δείχνουν νά πένουν σε βροχή. Τά βράδια έτσι περνούν μονότονα κι' όταν τό φεγγαράκι άγγήση, νά φανή, τά δέντρα κινούνται στο σκοτάδι άσχημα, κι' είναι τόσο πληχτικά όλα γύρω... Κάθομαι στιγμές δλόκληρες άκίνητη, κοιτάζω λυπημένα τό περιβόλι πουτν άλλως πλημμυρισμένο σε φώς, αυτή την ώρα, τόσο χαρούμενο και νοιώθω μία βαθιά μελαγχολία, προσμένοντας έτσι τό φθινόπωρο...

13 Σεπτεμβρίου.— Σήμερα ή Ροδούλα ήρθε γελαστή, μ' ένα χοντρό φορεματάκι.

— Πάμε νά μαζέψουμε κρινάκια, μού φώναξε από μακριά, θάσαι τό τελευταία τού καλοκαιριού.

Χωθήκαμε στα χωράφια και τραβήξαμε κατά τη θάλασσα. Η Ροδούλα πήγαινε μπροστά, τραγουδύσε άδιάκοπα και γελούσε ένθουσιασμένη άπ' την ιδέα της «να μαζέψουμε κρινάκια».

Κάθε τόσο σταματούσε σκιάζε με τό χέρι τά μάτια και προσπαθούσε νά διακρίνη πού μακριά τις κάτασπρες σειρές των κρινών στα βραχάκια και τις πέτρες τις άκρογιάλις. Την άκουγα νά ψιθυρίζει με λύπη: «άλλωτε έδω ήταν τόσο πολλά...», νά μού φωνάζη με βεβαιότητα: «πίο κάτω θά βρούμε» κι' έπειτα νά προχωρή, έξακολουθώντας τό τραγούδι της, με κάθε φορά με λιγότερη όρεξη.

Ο ήλιος είχε δύσει κι' έμεις πηγαιναίς άκόμη, Σκοτεινιάζε. Κι' εκεί κάτω πού ο ουρανός άγγιζε θάραξ τα ψηλά βουνά είχε άκλωθεί ένα ρόζ θαιμυρό χρώμα άνακατεμένο με μαβλί. Η θάλασσα μās έταίλενε κάπου κάπου στο πρόσωπο τούς άφρούς της κι' ο άέρας φυσούσε τώρα πού δυνατά.

Κουάξα άφηρημένα τη Ροδούλα πού τρεχε πάντα μπροστά. Την είδα πάλι πού σταμάτησε. Και περιμένα νά πη:

— Πιο κάτω θά βρούμε, και νά ξανακούσω τό τραγούδι της. Μά γύρισε κοντά μου άργά άργά. Στα μάτια της διάβαζε μία κάποια σιά λάπης και στην καρδιά της έννοιαθα σκορπισμένη μελαγχολία. Καταλαβαίνα καλά πώς αισθανόταν κι' εκείνη πλήηη σ' αυτή την εποχή.

Μου είπε ήσυχα: — Είναι μαρμαίνα. Δέν μόρσαν νά μείνουν ούτε στις πρώτες μέρες τού φθινόπωρου...

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Μου είπε ήσυχα: — Είναι μαρμαίνα. Δέν μόρσαν νά μείνουν ούτε στις πρώτες μέρες τού φθινόπωρου...

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

Και σιωπηλές πήραμε πάλι τό δρόμο τού τυριού.

«Ένας νωτός», «Παρελθόν και μέλλον», «Παλιά βρυσούλα», «Στό δέντρο που έπεσε».

Απορρίπτονται: «Μία φωτογραφία» του Κατακόπου 39. Δεν μπορεί έμφ αναφέρει για τη φωτογραφία... «Έπιτομίες» από όλα διαδόχικτα... «Χιονία» της Δελουδάς... «Στο σφύριγμα» του Α. σκου Γλάρου... «Πολύ άστεγες φράσεις»... «Πηροασμένο από άλλα διαδόχικτα»... «Χιονία» της Δελουδάς... «Το πατρικό σπίτι» της Ρ. Ρ. Χ... «Θράσο άλλα χρονικά άουμβίαστο»... «Πρώτα παρουσιάζει το κορίτσι... «Το γερο-βουκό» του Φήμιου... «Μην καταπιάνεσθε με τόσο βαρεία θέματα»... «Το κάκου» της ίδιας... «Αντί» του Α. Α. Α. Πολύ μεγάλες φράσεις...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε άνακνέεται, άν άν συνδέεται από το δικαίωμα, άρ. 10. - Τα εγκρινόμενα ή άνακνέμενα ίσχύουν άρ την 30 Νοεμβρίου 1948. Όσα συνδέονται από Α. άνήκουα, σέ άγόρια, και όσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Χουση Άντίνα, κ. (ΒΚ). Κάποιος, ά. (ΓΒ). Φλίτ, ά. (ΙΔ). Κορίτσια της Ελλάδος, κ. (ΕΥ). Ερήμια, κ. (ΕΖ). Άσφο Διοβολάκι, κ. (ΚΜ). Φρίντων, ά. (ΓΕ). Ρόδης Οδοάγης, ά. (Σ). Ρόβσο, κ. (ΡΚ). Χιονισμένος Άίνος, ά. (ΜΚ). Κορσάκος της Τρισίας, ά. (ΠΤ). Μάρκος Μπότσαρης, ά. (ΑΑ).

Άνακνέσεις Ψευδώνυμων: Λαίς Μπρούνι, κ. Ζωηρό Τριαντάφυλλο, κ. Χαρά, κ. Νηρέος, ά. Προμάχος της Έλευθερίας ά. Γέρος του Μωριά, ά. Ίπότης της Βελιγοστής, ά. Άττ' Ίραμ κ.

Η Διάπλοσις άπαζέεται τούς φίλους της: Έλλησ (εϋχαριστώ πολύ για τα εσπαθώματα σ' εϋχαριστεί κι' ο κ. Φαίλων για το ένδιαφέρον, περιμένο κι' έκτενέστερο γράμμα σου) Φρίντων (άνανέωσα τη συνδρομή σου και σου άνέκρινα το ψευδώνυμο. Χαίρω κ' εϋχαριστώ πολύ γράφε μου) Σπογγαλιέα του Αιγαίου (βά το διαδόσω με τη σειρά του και θα σου πώ πολλές εϋχαριστίες έπ' τόν κ. Φαίωνα) Ζωηρό Τριαντάφυλλο (εϋχαριστώ πολύ για την άνανέωση και τά τρία εσπαθώματα' ώ, δεν είναι καθόλου μικρή ή βοήθεια πού μου ήλινε: μάκρι κι' ό άλλοι να μού έκαμαν από τρεις, από δύο, από ένα βουτ μόνο συνδρομητή. ...) Κούλιαν Μαρμouίξου (εϋχαριστώ για τά καλά λόγια' καλώς να έλθης, σέ περιμένω) Μυγχαούζεν (όλες οι παραγγελίες σου έγιωαν' για την εικόνα πού λες δεν θυμάμαι, έχω τόσο πολλές! σχεδόν στην τύχη παίρνω κάθε τόσο και δημιουργώ τ' άποτελέσματα

κωτών των Διαγωνισμών θα δημιουργηθούν άργότερα: το κομματί σου θα τρ διαδόσω) Τσαπερδουόλαν, Δουλούδι των Άλπειων κιλ. κηλ.

Είς όσας άπιστολάς έλαδα μετά την 28 Νοεμβρίου δάπανήσασ στο άρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ του νέου 29ου Διαγωνισμού Άόσεων. Είλεπε αρνήσειίν εις την σελ. 11. Αι όόσεις των Άόσεων του φυλλάδιου τούτου δονται μέχρι της 2 Φεβρουαρίου.

1. Δεξιόχειρος

Άρχαιος θεός άφήνει τον αλλό του, Βουνά μιας νήσου παίρνει στο πλεύρο του Κ' έχει εύθης ζωγράφο ξανουμένο. Ταύτα και μένω.

2. Συναβόχειρος

Κλεινό νεκροταφείο Τών Άθηνών μπροστά του Θα ίδη άν ένός. Κανείς τά παρακάτου: Συμπλεκτικό, θεότι, Μιά νότα και μία νήσο.

3. Στοιχειοτονόχειρος

Στη Γαλλία είναι πόλις, Την ούρά της βγάσω μόλις, Άνεβάζω και τον τόνο Κ' έπίλο ρήμα σου σκαρώνω.

4. Αναγραμματισμός

Ένώ στέχεις μοναχός σου, Άνεμος σ' άνακατώνει. Κ' υποδιαίρεση τού κράτους Είς τη θέση σου φυτρώνει.

5. Αστέρ εν Τετραγώνω

Οριζόντιος εκ τών άνω: πατριάρχης Κωνσταντίας, γυνή της ΙΙ. Γραφής, μήν. Καθέτος εκ άριστερών: άρχαίος δημός της Άτικής, μέγας άρχαίος ρήτωρ, αιγύπτιος θεός. Διαγωνίος: Πιάν, ήρας της Τροίας, Πρόμαχος της Έλευθερίας.

6. Διπλό Κεφάλι

Είς έκαστην τών κάτωθι λέξεων να προστεή έν γράμμα ός κεφαλή, όστε να σχηματισθούν άλλοι τόσοι λέξεις τ' άρχικά τών όποίων ν' άποτελοΰν κράτος' της Ευρώπης: Έεις, μήν, άξιος, όν, φρίκη.

7. Γέφος

Ζε, ζε, οφ, ω, ζε, ζε, Γέρος του Μωριά.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 38. 465. Καραμέλα (καρά, μέλα [v]). - 466. Σήμερον (σήμερον). - 467. Κήμα - όθρα. - 468. Το βιβλίον. - 469. Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α 470. ΕΥΚΑΕΙΔΗΣ Ε Α Λ Ρ (όλα, κλεισί, λευκή, Ρ Α Φ Ε Ι Ο Ν Ίδη, δείλι, Ήλις, Κ Ε Σ Ν συνη). - 471. Σ Ο Υ Λ Ι Ε Σ Τ Η Σ απαθώνετε για τά Ρ Ο Η Ι δωδεκάσέλιδα. (Η Α Ρ Ν Η Σ Ι Σ άνάγνωσις, εκ τών κάτω δεξιό, διαγράφει το σχήμα περιστεροφυκτικό). 472. ΛΟΝΑΙΝΟΝ (Λεϊός, Όσιος, Νύς, Δίω, Ίδιος, Νουός, Όλον, Νουενχής). - 473. Το πάν έρχεται και παρέρχεται. - 474. Άν έπιμνήσθω θα με λήσσης (αν έπι με, ν εις θα μέλι, σ εις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Από 1 έως 10 τού ποιά λέξεις μετέλα στοιγία άρ. 5, τού έλάγονον τίμημα: Έλάσαν τίν 10 λέξεων 30 λεπτά ή λέξες με πινός δε στοιγία άρ. 1 και με κεφαλαία άρ. 1, 50. Ό χωριστός στίχος άρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τά διπλά. Η προληρημη είναι έπαραιτήτη.

[Μ - 1]
Συμπληρώνοντας τού χρόνιά στη Διάπλοσι, χαίρετώ φίλικά όλον τόν διαπλοσίκτισμο. ΣΥΡΡΙΑΝΟΒΟΥΔΟ

[Μ - 2]
Εισερχόμενή στον κύκλο σας, Διαπλοσική Έπούλα, σάς χαίρετω. Άνταλλάσσω Μουσικά, άστέρως με όλους σας. Ίδιαίτερος Δελουδά, άσις: Ειρήνην Παράτη, Δραγούμη β.β, Άθήνας (6). Κορίτσι της Ελλάδας

[Μ - 3]
Μπαίνοντας για τρίτη φορά στο Διαπλοσικικό σαλονάκι, χαίρετόμ με όλους σας και περιμένουμε τετραδάκρια στη άθουση: Έδφροσινην Στρατάκη, Κηλόεως 261, Άθήνας.

Αετική Καμέλια, Γαλανομάτα
[Μ - 4]
Υποκόμητα Σσαίλ, με τ' άποτελέσματα τού, επιδεικνυότα καταγγαλία «Κατασκόπων». Μήπως είσαι μέλος τού; !... ΤΡΕΛΑΟΗΑΡΕΑ

[Μ - 5]
ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΚΟΕΜΟΝ ΕΙΤΧΟΜΑΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΚΟΝ ΕΤΟΣ ΓΕΜΑΤΟ ΚΙΝΗΣΙ ΚΑΙ ΑΡΑΣΙ. ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ - 6]
Ναυτάκι, άλλες διόθουσι; Συγκούφ, με ξεχάσας; Μάγδα, διακόπω. ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ - 7]
Συνεχίζω την άλληλογραφίαν μου. Γιάνταλλαγήν κάθ' ποσούλ καθώς και γραμματισήμον με τον φίλιτόν μου Διαπλοσίκτισμον. Άσις: Γεώργιον Καφαλιάν, Ιωάννου Δουσοπούλου, 157 Άθήνας (8) ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ - 8]
Διαπλοσικόπουλα, πάωσις πύρ σιδεμιά άπόκλύσις με ένδιαφέρει. ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ - 9]
Κόμη ντέ Τερεός, θυμάσαι την κλωτσιά σου από το Ραδιοφωνικό Σταθμό; Ηοιός είμαι; Ίταπότης της Βελιγοστής

[Μ - 10]
Εισερχόμενος εις το δούτερον έτος μου, χαίρετώ όλους σας. Έββεσοτ

[Μ - 11]
Βασιλίσα των Δουλοαθών, έλαδα, εϋχαριστώ. Δουλούδι των Άλπειων

[Μ - 12]
Όσα Κεφαλλωνικόπουλα θέλουν να συμπληρώσουν στο Σύλλογο πού θα έβρυνθ στο Άθήνα, άρ γράψον πρός συνένωση: Μ. Ρ. Poste Restante, Άθήνα. Μάκης, Άγις

[Μ - 13]
Μάνη, άκου να εϋφνιασής. Μάκης Φαρακλής. Ιουατίνα

Το πρώτιστον καθήμον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαίνος άνανέωσης της συνδρομής του